

«ΙΝΑ ΠΑΝΤΕΣ ΕΝ ΩΣΙ, ΚΑΘΩΣ ΣΥ, ΠΑΤΕΡ, ΕΝ ΕΜΟΙ ΚΑΙ Ω ΕΝ ΣΟΙ, ΙΝΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΕΝ ΗΜΙΝ ΕΝ ΩΣΙΝ» (ΙΩΑΝ. ΙΖ' 21)

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ Ο ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΣ ΘΕΟΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΕΤΡΟΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

«Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ» (Ψαλμ. ΕΖ' 17)

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΛΟΥΚΑΣ

Η ΕΝΣΩΜΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Δ' • ΕΤΟΣ Δ' • Τεύχος 20όν
ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2006

Διεύθυνσις Περιοδικού

Κωνσταντινουπόλεως 174, Τ.Κ. 542 49 Χαριλάου - Θεσσαλονίκη

ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

“Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ”

«Τὰ πάντα διὰ τὴν ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ
καὶ διὰ τὴν ΕΛΛΑΔΑ»

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΣΙΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἄριθμ. Ἐγκρ. Ὑπουργ. Ἀποφάσεως 10893/95
Περίοδος Δ' ἔτος Δ'
Μάρτιος - Ἀπρίλιος 2006 • Ἀριθμὸς τεύχους 20

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
κυρὸς ΜΑΤΘΑΙΟΣ ὁ Α' (1861-1950)

Ὁ Πρωτοσύγκελλος καὶ Ἀρχιγραμματεὺς
π. Εὐγένιος Τόμπρος (1905-1982)

ΙΔΡΥΤΗΣ τοῦ «Κ.Ε.Ο.»: Ὁ Ἀείμνητος Πρωτοσύγκελλος
καὶ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας
τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος π. Εὐγένιος Τόμπρος (1905-1982).

Ἔτος Ἰδρύσεως τοῦ Περιοδικοῦ Ὀκτώβριος 1950

ΕΚΔΟΤΗΣ :

Η ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Γ.Ο.Χ.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ.
Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τηλ. Ἱερᾶς Μητροπόλεως: 2310-300177

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς.

Διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν ἀπευθύνεσθε:

Περιοδικὸν

«ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ»
Κωνσταντινουπόλεως 174, 542 49 ΧΑΡΙΑΛΟΥ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 € / ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: 50 \$

Τό ὄραμα τοῦ πρωτομ.
Στεφάνου κατὰ τὸ
ὅποιον εἶδεν «τὸν Ἱη-
σοῦν ἐνόητα ἐκ δεξιῶν
τοῦ Θεοῦ Πατρὸς».
(Πράξ. Ζ' 55.56). Εἶναι
ἡ ἀρχαιότερα ἴσως
εἰκὼν ἐν ἧ ἰαρίσταιται
ὁ Υἱὸς καὶ ὁ Πατήρ.
Ἐκ τῆς Ἑλλην. Βυζαντ.
Χειρογράφων τοῦ 9ου
αἰῶνος.
(Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη
τῶν Παρισίων).

Μία ἐπιπλέον εἰκονογρα-
φικὴ Μαρτυρία περὶ τῆς
ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ
καὶ ΘΕΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ
ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΟΥ ΚΥ-
ΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ
ΣΩΤΗΡΟΣ ἡμῶν ἸΗΣΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥ εἶναι ἡ παρα-
πλευρὸς εἰκὼν θρόνου
τῆν ἐπιγραφὴν διὰ τὸν
Χριστόν: «ΙΣ. ΧΣ. ὁ
ΠΡΟΑΙΩΝΩΝ ΘΕΟΣ»
καὶ διὰ τὴν Παναγίαν
«ΜΗΤΗΡ ΘΕΟΥ». Φο-
ρητὴ εἰκὼν, ἔργον τοῦ Ἐ-
νοῦ Διγενῆ τοῦ 1491,
εὐρισσομένη εἰς τὴν Μο-
νη Μυστῆς Θέρμου
Αἰτωλοακαρνανίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίδες

1) ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ	35
2) ΕΥΧΕΣ ΤΟΥ Κ.Ε.Ο. ΕΠΙ Τῆ ΑΝΑΣΤΑΣΕΙ	37
3) Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΩΣ ΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ	38
4) ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ	39
5) ΜΗΝΥΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 25ην ΜΑΡΤΙΟΥ	40
6) ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.	41
7) Η ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ	43
8) ΕΙΣ ΩΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΕΙΣΟΔΙΚΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ	48
9) ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΠΕΝΘΗ: Ἐκδημία π. ΚΑΛΛΙΣΤΟΥ ΚΑΤΣΙΟΥΑΝ	59
10) ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ	63
11) ΕΚΔΗΜΙΑ ΕΙΣ ΚΥΡΙΟΝ (ΠΑΝ. ΚΟΝΤΟΚΩΣΤΑ)	63
12) ΕΠΙΓΟΝΑΤΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ	64

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

*«Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ Ἁγία Ἡμέρα,
ἡ Μία τῶν Σαββάτων, ἡ Βασιλὶς καὶ Κυρία»
(Εἰρμός Ἡ Ὡδῆς τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς τῆς Ἀναστάσεως).*

Κυριακή, ἡ Μία τῶν Σαββάτων, καθ' ἣν Χριστός ὁ Θεός ἀρχῆθεν τόν κόσμον ἐκ τοῦ μὴ ὄντος παρήγαγε. Κυριακή, ἡ Μία τῶν Σαββάτων, καθ' ἣν Χριστός ὁ Θεός ἐξ Αἰγύπτου Ἰσραηλίτην λαόν τῆς Ἐρυθρᾶς διεβίβασε. Κυριακή, ἡ Μία τῶν Σαββάτων, καθ' ἣν Χριστός ὁ Θεός, ἐξ Οὐρανοῦ συγκαταβάς, τῇ Μήτηρ τῆς Παρθένου ἐνώκησε. Κυριακή, ἡ Μία τῶν Σαββάτων, καθ' ἣν Χριστός ὁ Θεός, Ἀναστάς ἐκ τοῦ Τάφου Σωματικῶς, ἀπό τό ζόφος πρὸς τό Φῶς καί ἀπό γῆς εἰς Οὐρανόν ἡμᾶς ἀνεβίβασε. Κυριακή, ἡ Μία τῶν Σαββάτων, καθ' ἣν Χριστός ὁ Θεός, πάλιν ἐρχόμενος κρῖναι ζῶντας καί νεκρούς, τόν χρόνον καταπαύσει καί εἰς Ζωὴν τοῦ Μέλλοντος Αἰῶνος ἡμᾶς ἐξαναστήσει.

Κυριακή, Ἡμέρα Κυρίου, καί οὐχί ἡμέρα κτισμάτων. Κυριακή, Ἡμέρα Ἁγία, καί οὐχί ἡμέρα ἔργων. Κυριακή, Ἡμέρα Βασιλὶς, καί οὐχί ἡμέρα ὑποτελῆς. Κυριακή, Ἡμέρα Κυρία, καί οὐχί ἡμέρα δούλη. Κυριακή, Ἡμέρα Ἐπιφανῆς, καί οὐχί ἡμέρα ἄσημος.

Κυριακή, ἡμέρα Μία, καί οὐχί ἡμέρα πρώτη, ἰσότιμος μέ τὴν δευτέραν. Κυριακή, ἡμέρα Μία, καί οὐχί ἡμέρα ὡς ἡ ἡμέρα καθ' ἡμέρας. Κυριακή, ἡμέρα Μία, καί οὐχί ἡμέρα ἐκ περιτροπῆς. Κυριακή, ἡμέρα Μία, καί οὐχί ἡμέρα ἣν διαδέχεται νύξ. Κυριακή, ἡμέρα Μία, καί οὐχί ἡμέρα ἔχουσα διαδοχὴν.

Κυριακῆς, τὰ Θαυμάσια καὶ Ὑψηλά καὶ Χαρμόσυνα. Κυριακὴν, τὴν Ἡμέραν Κυρίου, οὐχ οὗτος ὁ αἰσθητός ἥλιος ἐποίησεν, ἀλλ' ἡ Ἀνατολή τοῦ Νοητοῦ Ἠλίου τῆς Δικαιοσύνης κατεφώτισεν. Ὁ πρὸ ἡλίου Ἥλιος, Χριστός ὁ Κύριος, ὁ τοῦ φωτός διατημήξας τό πρωτόγονον χάος τῇ ἡμέρᾳ τῇ μιᾷ, ὑψωθήσεται μόνος ἐν τῇ Ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ ἐσχάτῃ πασῶν τῶν ἡμερῶν, τῇ ἀδιατημῆτῳ καὶ ἀκινήτῳ Κυριακῇ.

Ἀνέσπερος καὶ Ἀδιάδοχος καὶ Ἀτελεύτητος ἡ Ἡμέρα ἐκείνη ἡ Κυριακή νοεῖται, ἣν καὶ ὀγδόην ὁ Προφητάνᾳξ Δαυὶδ προσηγόρευσε διότι ἔξω τοῦ ἑβδοματικοῦ τούτου χρόνου κεῖται. Ὁ δὲ Θεόπτης Μωϋσῆς, ἵνα πρὸς τὴν μέλλουσαν ζωὴν τόν νοῦν ἡμῶν ὀδηγήσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς Γενέσεως, τὴν τῆς κτίσεως τοῦ κόσμου ὡς αὐτόπτης ἀναλαβῶν περιγραφὴν, ΜΙΑΝ ὠνόμασε τὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος εἰκόνα, τὴν ἀπαρχὴν τῶν ἡμερῶν, τὴν συνομήλικον τοῦ φωτός, τὴν Ἁγίαν Κυριακὴν, τὴν τῇ Ἀναστάσει τοῦ Κυρίου τετιμημένην, «καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα ΜΙΑ» (Γέν. Α' 5).

Κτιστός ὁ κόσμος, ὁ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τό εἶναι παραχθείς, ἡ δὲ τὴν κτίσιν παράγουσα τοῦ Θεοῦ Ἐνέργεια ΑΚΤΙΣΤΟΣ. Χρονικὴ ἡ τοῦ Ἰσραηλίτου λαοῦ διάβασις τῆς Ἐρυθρᾶς, ἀλλ' ἡ διαιροῦσα τὴν Θάλασσαν Ἐνέργεια ΑΧΡΟΝΟΣ. Τρεπτὴ ἡ σάρξ ἣν ἐκ τῆς Παρθένου ἔλαβεν ὁ Χριστός, ἡ δὲ τὰς δύο φύσεις ἐν μιᾷ ἀτρέπτῳ Ὑποστάσει (Ὑποστατικῶς) συνάψασα Δύναμις ΑἰΔΙΟΣ. Ἀνθρωπίνῃ φυχῇ ἀνθρωπίνῳ σώματι ἠνώθη καί ἐκ τοῦ Τάφου Ἀνέστη Χριστός ὁ Κύριος, ἀλλ' ἡ τῆς Ἀναστάσεως τὴν ἔνω-

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ
(Τοιχογραφία Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου τῆς
Ρίλλας, Ρίλλα, Βουλγαρία).

συντελεσθήσονται ἐν χρόνῳ, καὶ ἀπὸ αὐτῶν ὁ Θεὸς οὐ κατέπαυσεν, ἀλλ' ἕως ἄρτι ἐργάζεται, κατὰ τὸ «ὁ πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται καὶ ἐγὼ ἐργάζομαι» (Ἰωάν. Ε' 17), ταῦτα πάντα ἄχρονα, καὶ ἀίδια καὶ ἄτρεπτα, ὅπως ἡ κρίσις καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ ἔλεος καὶ ἡ εἰρήνη. Ταῦτα δὲ εἰσὶν τὸ μυστικόν τῆς Κυριακῆς περιεχόμενον.

Εἰ κατὰ σάρκα ζῶμεν, μέλλομεν ἀποθνήσκειν. Εἰ δὲ Πνεύματι ζῶμεν, Πνεύματι καὶ στοιχῶμεν. Οὐκέτι οὖν πρὸς τὴν παλαιάν ἀνατρέχουμεν ζωὴν, ἧς τὸ τέλος κατέφθασεν καὶ Χριστὸς ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ οἰκείου πάθους κατέθεψεν. Οὐκέτι πρὸς Πάσχα γήϊνον καὶ Θεοκτόνον μετὰ Θεοπλήκτων Ἰουδαίων καὶ ὑπερηφανείας καὶ φθόνου καταβῶμεν. Νέας ζωῆς ὀρεγόμενοι, Θεοφιλῶς πολιτευόμεθα καὶ τοῦ Καινοῦ Πάσχα τὴν Οὐράνιον μακαριότητα ἐν ἑαυτοῖς ἀπολαμβάνομεν. Τοῦ καινοῦ τῆς Ἀμπέλου γεννήματος ὀρεγόμενοι, τῆς τοῦ Χριστοῦ μακαρίας Ἀναστάσεως ἐν ἑαυτοῖς κρατῶμεν τὴν Δύναμιν, ἧτις ἐστὶν ὁ προηγούμενος σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς τὰ πάντα ἐποίησεν, «Ὁ δὲ τῆς Ἀναστάσεως μυηθεὶς τὴν ἀπόρητον Δύναμιν, ἔγνω τὸν ἐφ' ᾧ τὰ πάντα προηγουμένως ὁ Θεὸς ὑπεστήσατο σκοπόν» (Ἅγιος Μάξιμος Ὁμολογητῆς, Θεολογικά, Α' Ἐκατοντάς, Κεφ. ΕΣΤ').

Δεῦτε Πάσχα Μέγα, Χριστοῦ Κοινωνία Ἀεΐζωος. Δεῦτε Πάσχα Μέγα, Θεοῦ Βασιλεία Ἀτελεύτητος. Δεῦτε Πάσχα Μέγα, Νέος Παράδεισος Ἀγιότητος. Δεῦτε Πάσχα Μέγα, Πάσχα τῶν Χριστιανῶν.

ΠΑΣΧΑ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ; Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης διάβασις.

ΠΑΣΧΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ; Θανάτου πρὸς Ζωὴν Ἐπίβασις.

ΠΑΣΧΑ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ; Ἀπὸ γῆς εἰς γῆν μετάβασις.

ΠΑΣΧΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ; Ἀπὸ γῆς εἰς Οὐρανὸν Ἀνάβασις.

ΠΑΣΧΑ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ; Ἀπὸ ἁμαρτίας εἰς Νόμον διέλευσις.

ΠΑΣΧΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ; Ἀπὸ Νόμου εἰς Χάριν Προσέλευσις.

ΠΑΣΧΑ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ; Ἀπὸ δουλείας εἰς ἐπαγγελίαν ἐπίδοσις.

ΠΑΣΧΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ; Ἀπὸ αἵματος εἰς Πνεῦμα Ἀντίδοσις.

ΠΑΣΧΑ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ; Νόμος ὁ ἐκ Σινᾶ.

ΠΑΣΧΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ; Χριστὸς ὁ ἐκ Παρθένου.

Χριστὸς, Πάσχα τὸ ἔμφυχον, Μέγα καὶ Ἱερὸν τοῦ κόσμου καθάρσιον. Χριστὸς, τὸ Καινὸν Πάσχα, τὸ Ζωόθυτον Θῦμα, Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς, Φῶς καὶ

Ζωή Θεαρχική, Θεοῦ Σοφία καὶ Δύναμις. «*Καὶ γὰρ τό Πάσχα ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός*» (Α΄ Κορ. Ε΄ 7). **Χριστός**, Πάσχα Θεῖον, ἀπό Οὐρανῶν ὁδεύσαν μέχρι γῆς, καὶ ἀπό γῆς πάλιν ἀναβαῖνον εἰς Οὐρανοῦς. **Χριστός**, πρὸς τόν Πατέρα ὡς πρὸς νοῦν λόγος, Θεός ἄνθρωπος ἐπὶ γῆς ἐξαγγελτικῶς ἐφάνη καὶ ἄνθρωπος Θεός εἰς Οὐρανοῦς προδρομικῶς ἀνέβη, πύλας Οὐρανῶν ἀνοίξας, τό σκότος διαλύσας, τόν θάνατον καταλύσας, καὶ τήν ζωὴν τοῖς πᾶσιν ἐφαπλώσας.

Χριστός, Πάσχα τό ἐξ Αἰγύπτου. **Χριστός**, Πάσχα τό ἐξ Ἱερουσαλήμ. **Χριστός**, Πάσχα τό ἐν Οὐρανοῖς.

Χριστός, Πάσχα Νομικόν. **Χριστός**, Πάσχα Εὐαγγελικόν. **Χριστός**, Πάσχα ΑΔΙΑΔΕΚΤΟΝ τῆς Ὁγδῆς Ἡμέρας.

Χριστός, Πάσχα τοῦ Νόμου. **Χριστός**, Πάσχα τῆς Χάριτος. **Χριστός**, Πάσχα τοῦ Μέλλοντος Αἰῶνος, Ἀμήν.

«*Ὡ Πάσχα τό Μέγα καὶ Ἱερώτατον, Χριστέ ὦ Σοφία καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ καὶ Δύναμις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον Σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ Ἀνεσπέρῳ Ἡμέρᾳ τῆς Βασιλείας Σου*» (Ἀκροτελεύτιον τροπάριον Θ΄ Ὤδῆς τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς τῆς Ἀναστάσεως).

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου
Ἐπιγονάτιον, 1912.
Μονή Σταυροβουρίου, Κύπρου
«Ἡ τοῦ ΚΥΡΙΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ
Σώματος, Ἀφθαρτισθέντος καὶ
Ψυχῆς Ἐνωσις ἦν ταῦτα γὰρ
τά διηρηθέντα»
(Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός
Ε.Π.Ε. τόμ. 1, σελ. 566)

Ε Ο Ρ Τ Ι Ε Σ Ε Υ Χ Α Ι Τ Ο Υ « Κ . Ε . Ο . » ἐπὶ τῇ Λαμπροφύρῳ ἐκ τοῦ Τάφου ΕΝΣΩΜΩ ΑΝΑΣΤΑΣΕΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἄγαπητοὶ ἀναγνώστες,

Πρὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ,
ὁ θάνατος ἦτο φοβερός τῷ ἀνθρώπῳ.

Μετά τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ,
ὁ ἄνθρωπος ἐγένετο φοβερός τῷ θανάτῳ.

Προνόμιον τοῦτο πάντων τῶν Χριστιανῶν.

ΑΝΕΣΤΗ ΧΡΙΣΤΟΣ, καὶ ὁ θάνατος πέπτωκεν.

ΑΝΕΣΤΗ ΧΡΙΣΤΟΣ, καὶ ἀνέτειλεν ἡ ἀθανασία.

ΑΝΕΣΤΗ ΧΡΙΣΤΟΣ, καὶ ἡ κτίσις πᾶσα ἐστερεώται.

ΑΝΕΣΤΗ ΧΡΙΣΤΟΣ, καὶ τὰ πάντα πεπλήρωται φωτός.

Ἡμεῖς πίπτομεν ὡς θνητοί, ἡμεῖς ἀνιστάμεθα ὡς ἀθάνατοι.

Ἡμεῖς κλειόμεθα εἰς μνημα σκοτεινόν,
ἡμεῖς ἀνοιγόμεθα εἰς Παράδεισον φωτεινόν.

Ἡμεῖς ἀναμένομεν θάνατον, ἡμεῖς προσδοκῶμεν Ζωὴν ἀθάνατον.

Ὅσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθημεν, εἰς τόν θάνατον Αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν,
καὶ τό Ἄκτιστον Φῶς τῆς Αὐτοῦ Ἀναστάσεως ἐνεδύθημεν.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ - ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ

Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΩΣ ΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ⁽¹⁾

Μέ κάθε δίκαιον ἔχαιρε καί ὑπερέχαιρε πρό τοῦ αἰῶνος ἡ Ἁγία Τριάς, προγινώσκουσα κατά τήν θεαρχικήν της ἰδέαν, τήν Ἄειπάρθενον Μαριάμ. Διότι, εἶναι γνώμη τινῶν Θεολόγων, ὅτι, ἂν καθ' ὑπόθεσιν ὅλα τά ἐννέα τάγματα τῶν Ἀγγέλων, ἤθελον κρημνισθῆ ἀπό τοὺς οὐρανοὺς καί νά γίνουν δαίμονες· ἂν ὅλοι οἱ ἀπό τοῦ αἰῶνος ἄνθρωποι, ἤθελαν γίνεαι κακοί καί ὅλοι νά ὑπάγουν εἰς τήν κόλασιν χωρίς νά γλυτώσῃ τινάς· ἂν ὅλα τά κτίσματα, οὐρανός, φωστήρες, ἄστρα, στοιχεῖα, φυτά, ζῶα, ἤθελαν ἀποστατήσῃ κατά τοῦ Θεοῦ, νά εὐγουν ἀπό τήν τάξιν των καί νά ὑπάγουν εἰς τό μῆ ὄν.

Μ' ὄλον τοῦτο, ὅλες αὐτές οἱ κακίαις τῶν κτισμάτων, συγκρινόμεναι μέ τό πλήρωμα τῆς ἁγιότητος τῆς Θεοτόκου, δέν ἠδύναντο νά λυπηθῶν τόν Θεόν· διότι, **μόνη ἡ κυρία Θεοτόκος ἦτον ἰκανή νά τόν εὐχαριστήσῃ κατά πάντα καί διά πάντα καί νά μῆ τόν ἀφήσῃ τόσον νά λυπηθῆ διά τόν χαμόν καί τήν ἀπώλειαν τῶν τόσων καί τόσων κτισμάτων του, ὅσον ἤθελε τόν κάμει νά χαίρῃ ὑπερβαλλόντως διά λόγου της μόνον· ἤγουν, διότι αὐτή μόνη ἀσυγκρίτως τόν ἠγάπησεν ὑπέρ πάντα· διότι αὐτή μόνη ὑπέρ πάντα ὑπήκουσεν εἰς τό θέλημά του καί διότι αὐτή μόνη ἐστάθη χωριτική καί δεκτική ὄλων ἐκείνων τῶν φυσικῶν, τῶν προαιρετικῶν καί τῶν ὑπερφυσικῶν χαρισμάτων, ὅπου ὁ Θεός διεμοίρασεν εἰς ὅλην τήν κτίσιν· ἐν συντομίᾳ· διότι αὐτή ἔγινεν ἕνας ἄλλος δεύτερος κόσμος, ἀσυγκρίτως καλύτερος ἀπό ὄλον τόν νοητόν καί αἰσθητόν κόσμον καί ἀρκετός μόνος νά δοξάζῃ αἰωνίως τόν Ποιητήν, ἐκ τῆς καλλονῆς καί ποικιλίας τῶν χαρισμάτων του περισσότερον ἀπό ὅλην τοῦ παντός τήν δημιουργίαν.**

Συνάγεται λοιπόν ἐκ τῶν εἰρημένων, ὅτι, ἐπειδή καί ὁ Θεός προώρισε τήν Θεοτόκον κατά τήν προαιώνιον Αὐτοῦ εὐδοκίαν, ἧτις εἶναι, οὐχί τό ἐπόμενον καί κατ' ἐπακολούθησιν θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλά τό προηγούμενον καί κύριον Αὐτοῦ θέλημα, ὡς τό ἐρμηνεύει ὁ μέγας τῆς Θεσσαλονίκης Γρηγόριος (*Λόγος α' εἰς τὰ Φῶτα καί λόγος εἰς τήν Χριστοῦ Γέννησιν*). Συνάγεται, λέγω, ἐκ τούτων, ὅτι, καθὼς τό περιβόλι γίνεται διά νά φυτευθῆ τό δένδρον καί πάλιν τό δένδρον φυτεύεται διά τόν καρπόν, τοιοῦτοτρόπως ὅλος ὁ νοητός καί αἰσθητός κόσμος ἔγινε διά τό τέλος τοῦτο· ἦτοι διά τήν κυρίαν Θεοτόκον· καί πάλιν ἡ κυρία Θεοτόκος, ἔγινε διά τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν· καί οὕτως ἐτελειώθη ἡ ἀρχαία βουλή καί ὁ σκοπός

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

(1) Ἐπί τῇ Ἑορτῇ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ἀντί ὠδῆς προσφέρομεν τῇ Πανάγῳ Μητρὶ τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μικρόν τινα μεγαλύνοντα λόγον τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, *Ἀόρατος Πόλεμος, Μέρος Πρῶτον, Κεφάλαιον ΜΘ', ὑποσημειώσεις 91*, Ἀθήναι, Ἐκδόσεις Νεκτάριος Παναγόπουλος, σελ. 195-196.

ὁ πρῶτος τοῦ Θεοῦ· μέ τό νά ἀνακεφαλαιώθησαν τά πάντα ἐν τῷ Χριστῷ, καί ἠνώθη ἡ κτίσις μέ τόν Κτίστην, οὐχί φυσικῶς, οὐχί προαιρετικῶς καί κατά χάριν, ἀλλά κατ' αὐτήν τήν ὑπόστασιν· ὅστις εἶναι ὁ ἀνώτατος βαθμός τῆς ἐνώσεως, ὕστερα ἀπό τόν ὁποῖον, ἄλλος ἀνώτερος, οὔτε εὐρέθη, οὔτε εὐρεθήσεται. (2)

(2) Ἡ καθ' ὑπόστασιν ἔνωσις Κτίστου καί κτίσεως προτάσσεται ὑπό τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου ὡς τό πρῶτον θέλημα, ἡ ἀρχαιοτάτη βουλή, ὁ πρῶτιστος σκοπός ὅλων τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ. Ὁ κόσμος ὅλος, αἰσθητός καί νοητός, ἔγινε διά τήν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον καί Ἁειπάρθενον Μαρίαν. Ἡ δέ Κυρία Θεοτόκος καί Μητέρα τοῦ Φωτός διά τόν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις ἐν ὑστέροις καιροῖς ἤνωσε ἐν τῇ Προαιωνίῳ Αὐτοῦ Ὑποστάσει τήν κτιστήν φύσιν μετά τῆς ἀκτίστου, καί ἀνακεφαλαίωσε τά πάντα. Αὕτη δέ ἡ ἀνακεφαλαίωσις ἐστίν ἡ σωτήριος, διότι δέν πρόκειται περί προαιρετικῆς ἐνώσεως ἀλλά περί ὑποστατικῆς ἐνώσεως, ἥτις ἐστίν ἰσχυροτέρα πάντων τῶν ἐνώσεων καί θεμέλιος λίθος τοῦ κόσμου καί τῆς Ἐκκλησίας. Διό καί ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου ἐξυμνεῖται ὡς τῆς Σωτηρίας ἡμῶν τό Κεφάλαιον. Χριστός γάρ ὁ δι' οὗ καί ἐν ᾧ καί πρὸς ὃν τά πάντα.

«Ἐλεος καί Ἀλήθεια συνήντησαν,
Δικαιοσύνη καί Εἰρήνη κατεφίλησαν»
(Ψαλμ. ΠΔ' 10)

Πρωτότυπος εἰκὼν τοῦ Ἄσπασμου τῆς Θεοτόκου καί τῆς Ἐλισάβετ. Διακρίνεται ἡ Προσκύνησις πρὸς τό Βρέφος Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπό τοῦ ἐκ κοιλίας Προφήτου Προδρόμου.

(Τοιχογραφία Ἰ. Ν. Τιμ. Σταυροῦ Πελενδρίου
Λεμεσοῦ Κύπρου).

Ἀπό τήν ἑορτήν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ

Στιγμιότυπο ἀπό τόν ἑορτασμόν τῆς Ἐθνικῆς Ἐπετείου διά τήν 25ην Μαρτίου 1821 εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς Ἀθήκια Κορινθίας, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὁποίας οἱ μαθηταί τοῦ Κατηχητ. Σχολείου ἀπέδωσαν πατριωτικά σκέτς καί ποιήματα.

Ἀπό τήν ἑορτήν τοῦ Ἁγ. Γεωργίου

Δίσκος μέ κόλλυβα διά τήν ἑορτήν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Θεσσαλονίκης, διακοσμημένος μέ φιλότεχνον διάθεσιν καί τάλαντον, παριστῶν προσωπογραφίαν τοῦ ἑορτάζοντος Ἁγίου Γεωργίου.

ΜΗΝΥΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 25ην ΜΑΡΤΙΟΥ

ΝΕΑ ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΝΕΑ ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Ἄρχή τῶν ὄντων, Ἄναρχος,
ὁ Τρισυπόστατος Θεός,
Πατήρ, Υἱός καί Ἅγιον Πνεῦμα,
Τριάς Ἅγία, Δόξα σοι.

Ἄρχή τοῦ Ἀδάμ, ὁ Χριστός,
ὁ Προαιώνιος καί Μονογενής
Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατρός.
Δόξα Σοι, Κύριε, δόξα Σοι.

Ἄρχή τῶν ἑορτῶν, Ἄπροϋπόθετος,
ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου,
Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἄρχή τοῦ Νέου Ἰσραήλ, Εὐλογημένη,
Ελλάς, χώρα Ἁγίων,
Σῶσον, Κύριε, τόν λαόν σου.

Ἄρχή ἐναπόκειται καί εἰς ἡμᾶς, σήμερον,
ἡ Μετάνοια, ἡ Ἄφεσις, ἡ Λύτρωσις.

Σήμερον τῆς Σωτηρίας ἡμῶν τό Κεφάλαιον.
Σήμερον τοῦ ἀπ' αἰῶνος Μυστηρίου ἡ φανέρωσις.
Σήμερον ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, Υἱός τῆς Παρθένου γίνεται.
Σήμερον Κτίστου καί κτίσεως ἀρρηκτος Ἐνωσις.

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΠΑΘΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ (*)

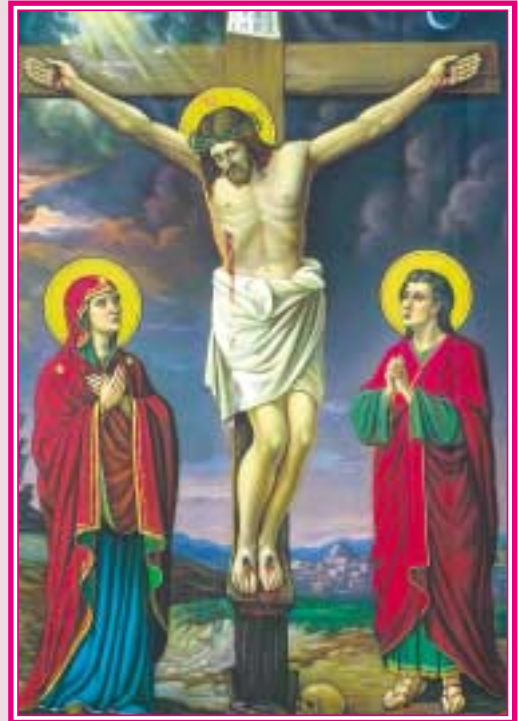
Πῶς ἔκαμεν ὁ Θεός τόν ἄνθρωπον, καί πῶς ἔκαμεν ὁ ἄνθρωπος τόν Θεόν!

Ὁ Θεός, μέσα εἰς τόν Παράδεισον τῆς τρυφῆς, ἔλαβε χῶμα ἀπό τῆς γῆς, τό ἔπλασε μέ τās χειράς Του, τό ἐμφύχωσε μέ τήν πνοήν Του, τό ἐτίμησε μέ τήν εἰκόνα Του, καί ἐποίησε τόν ἄνθρωπον. **Ὁ ἄνθρωπος, ἐπάνω εἰς τό ὄρος τοῦ Γολγοθαῖ,** ἐκατάστησε τόν Θεόν χωρίς μορφήν, χωρίς πνοήν, ὄλον αἷμα, ὄλον πληγῆς, προσηλωμένον εἰς ἕνα ξύλον.

Βλέπω ἐκεῖ ἕνα Ἀδάμ, καθὼς τόν ἔπλασεν ὁ Θεός, ἔμψυχον εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ἐστεφανωμένον δόξῃ καί τιμῇ, αὐτεξούσιον βασιλέα πάντων τῶν ὑπὸ σελήνην κτισμάτων, εἰς τήν ἀπόλαυσιν ὅλης τῆς ἐπιγείου μακαριότητος. **Βλέπω ἐδῶ ἕνα Ἰησοῦν Χριστόν,** καθὼς τόν ἐκατάστησεν ὁ ἄνθρωπος, χωρίς κάλλος, χωρίς εἶδος ἀνθρώπου, ἐστεφανωμένον μέ ἀκάνθας καί κατάδικον, ἄτιμον, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν, εἰς τήν ἀγωνίαν τοῦ πλέον ἐπωδύνου θανάτου.

Συγκρίνω τήν μίαν μέ τήν ἄλλην εἰκόνα, **τοῦ Ἀδάμ εἰς τόν Παράδεισον, τοῦ Χριστοῦ εἰς τόν Σταυρόν,** καί στοχάζομαι τί ὠραῖον πλάσμα ἔκαμαν τόν ἄνθρωπον τά πλουσιόδωρα χέρια τοῦ Θεοῦ· καί τί ἐλεεινόν θέαμα ἔκαμαν τόν Θεόν τά παράνομα χέρια τῶν ἀνθρώπων!

Γνωρίζω ἐκεῖ, εἰς τήν πλάσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἕνα ἔργον μέ τό ὅποιον ἐστεφάνωσεν ὅλα τά ἔργα ὁ Θεός· καί **γνωρίζω ἐδῶ, εἰς τό πάθος τοῦ Χριστοῦ,** μίαν

**«Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου,
ὁ ἐν ὕδασι τήν γῆν κρεμάσας»**
(Τροπάριον Μεγάλης Παρασκευῆς).

ἀνομίαν μέ τήν ὁποῖαν ἐπλήρωσεν ὅλας του τās ἀνομίας ὁ ἄνθρωπος.

Διακρίνω ἐκεῖ μίαν ἄπειρον ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπον· ἐδῶ μίαν ἄπειρον ἀχαριστίαν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τόν Θεόν. Καί δέν ἠξεύρω ἢ τί περισσότερο νά θαυμάσω ἢ τί περισσότερο νά ἐλέγξω. **Τοῦτο ἠξεύρω, πῶς**

(*) Διασκευὴ ἀποσπάσματος Λόγου εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Παρασκευὴν, τοῦ Ἡλία Μηλιάτη, **Διδαχαὶ καὶ Λόγοι,** (Ἐκδόσεις Βασ. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1991, σελ. 247-249).

ἐξίσου πρέπει νά κλαύσω καί τόν Θεόν, ὅπου τόσα ἔπαθε, καί τόν ἄνθρωπον, ὅπου τόσα ἐτόλμησε.

Δέν ξεχωρίζω τόν ἕνα ἀπό τόν ἄλλον εἰς τήν ὑπόθεσιν τῶν δακρῶν μου. Διότι ὅταν θρηνῶ τά πάθη, ἀπεικάζω τήν ἀφορμήν τῶν παθῶν· ὅταν μετρῶ τάς πληγάς, εὐρίσκω τά χέρια ὅπου τάς ἀνοιξαν· ὅταν θεωρῶ Ἐκεῖνον ὅπου ἐσταυρώθη, θεωρῶ καί ἐκεῖνον ὅπου Τόν ἐσταύρωσε. Καί εἰς τόν θάνατον ἐνός ἀδικοφονευμένου Θεοῦ, διακρίνω ἄνθρωπον τόν φονέα.

Τοῦτο εἶναι τό μεγαλύτερον πάθος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· τοῦτο πλήττει τήν κεφαλήν Του περισσότερο ἀπό τόν ἀκάνθινον στέφανον· νά βλέπη τό πλάσμα τῶν χειρῶν Του, ἕνα ἄνθρωπο, αἰτίαν τοῦ πάθους καί τοῦ θανάτου Του.

Διά τοῦτο πρέπει καί νά πονέσωμεν, καί νά ἐντραπῶμεν. Πρέπει νά κλαύσωμεν καί τό πάθος Του καί τήν ἀχαρι-

*Ζῶν εἶ Θεός σύ, καί νεκρωθεῖς ἐν ξύλῳ.
Ὡ νεκρέ γυμνέ, καί Θεοῦ ζῶντος Λόγε.*

Ὁ Θεός Πατήρ κρατῶν τόν Σταυρόν τοῦ Μονογενοῦς Αὐτοῦ Υἱοῦ, Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί τό Ἅγιον Πνεῦμα παρόν ἐν τῇ Σταυρώσει, διά τό ἀδιαίρετον τῆς Ἁγίας Τριάδος.

(Ἀγιογραφία Ἱ. Ν. Τιμ. Σταυροῦ, χωρίον Ἁγ. Εἰρήνη, Κύπρος).

Ἡ Σταύρωσις τοῦ Χριστοῦ, 1863 μ.Χ.

Μικρογραφία, κώδιξ 113.

Μονή Ἁγίου Στεφάνου, ΜΕΤΕΩΡΑ.

Ἄνωθεν τοῦ Σταυροῦ ἀπεικονίζεται τό Ἅγιον Πνεῦμα καί ὁ Θεός Πατήρ.

στίαν μας. Πρέπει νά χύσωμεν διπλᾶ τά δάκρυα, δάκρυα συμπαθείας καί δάκρυα συντριβῆς. Νά θρηνήσωμεν καί τόν Χριστόν καί τόν ἑαυτόν μας.

Δάκρυα προσωρινά, ὅπου δέν γεννῶνται ἀπό τήν καρδίαν, τά δάκρυα τῶν σημερινῶν Χριστιανῶν, ὅπου κλαίουσι τά πάθη τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά ἀναμένουσι νά ἀναστηθῇ ὁ Ἐσταυρωμένος διά νά Τόν βάλωσι καί πάλιν εἰς τόν Σταυρόν.

Διά τό πληθυνθῆναι τήν ἀνομίαν, ἡ καρδία τῶν Χριστιανῶν σήμερον εἶναι, βαβαί, πέτρα σκληροτέρα ἀπό ἐκεῖνας ὅπου ἐσχίσθησαν εἰς τόν θάνατον τοῦ Χριστοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Εἰς ἀντίστασιν πρὸς τὴν τρέχουσαν ἐκδήλωσιν τῆς Ἐκκλησιομαχίας, ἣτις πηγάζει μὲν ἐκ τῆς Παναιρέσεως τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ Ἀθέου Οἰκουμενισμοῦ, διὰ δέ τῶν θρασυτάτων Θεομάχων, Λ. Δ. Κτενᾶ, Παν. Ἀλεξοπούλου καὶ Χρυσοστ. Τζανῆ, εἰσεπήδησεν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, συνεχίζεται ἡ εἰς σειρὰν δημοσιεύσεων τοῦ «Κ.Ε.Ο.» ἀνατύπωσις τῆς Μελέτης τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως, «Περὶ τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας», Αἴγινα, 1913. Ἡ μελέτη αὐτὴ ἀνακεφαλαιώνει ὅ,τι διδάσκει ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ἡ Ἱερά Παράδοσις, ἦτοι, οἱ Ἅγιοι Πατέρες καὶ ἡ Ἱερά Ὑμνολογία, περὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καὶ παρουσιάζει ἐν συνόψει τὸν περὶ Ἐκκλησίας Ὁρθόδοξον λόγον, ἦτοι τὴν ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΝ.

Ὅπου γεννᾶται ἀνάγκη, εἰσάγονται εἰς τὸ κείμενον τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου σχόλια ἐν εἴδει ὑποσημειώσεων, πρὸς βοήθειαν τοῦ ἀναγνώστου.

(Συνέχεια Ἐκτη ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Η ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΙΑΣ, ΑΓΙΑΣ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Κατὰ τὸ Ὁρθόδοξον πνεῦμα μία ὑπάρχει Ἐκκλησία· (1) ἡ ὁρατὴ Ἐκκλησία τοῦ Χρι-

(1) Τοῦτο ὁμολογεῖται Οἰκουμενικῶς διὰ τοῦ Ἱεροῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, «Εἰς ΜΙΑΝ, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν».

Μία ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία, διότι Μία ἐστὶν ἡ Πίστις, καθὼς Εἷς ἔστιν καὶ ὁ ἐν Τριάδι Θεός.

στοῦ,(2) ἐν ἧ ἀναγεννᾶται ὁ ἀπό τοῦ χώρου τῆς ἁμαρτίας ἐρχόμενος ἄνθρωπος καί ἐν αὐτῇ διαμένει ὁ τε ἅγιος καί ὁ ἁμαρτωλός. Ὁ ἁμαρτωλός ὡς μέλος τῆς Ἐκκλησίας δέν φέρει φθοράν εἰς τό λοιπόν τῆς Ἐκκλησίας σῶμα,(3) διότι τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας εἰσὶ μέλη τοῦ σώματος αὐτῆς, ἀλλά εἰσὶν ἐλεύθερα ἠθικά ὄντα καί οὐχί ἀνελεύθερα, ὅπως τά μέλη τοῦ ζωϊκοῦ

σώματος τοῦ ἐπηρεαζομένου ἐκ τῆς νόσου ἐνός τῶν μελῶν αὐτοῦ.(4)

Οἱ Διαμαρτυρόμενοι οἱ παραδεχόμενοι ἀόρατον Ἐκκλησίαν ἀποτελουμένην ὑπό ἐκλεκτῶν, οὓς μόνος ὁ Θεός οἶδε, πλανῶνται. Ἀόρατος Ἐκκλησία δέν δύναται νά ὑπάρξῃ, διότι οὐδέ ἀναμάρτητοι ὑπάρχουσιν, ἀφοῦ δέ οὐδεὶς ἀναμάρτητος, ποῦ εἰσὶν οἱ ἐκλεκτοί; Ἐάν ὑπάρχῃ ἀόρα-

Μία ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία, διότι Μία ἐστὶν ἡ Ἐλπίς, καθὼς Εἷς ἔστιν καί ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Μία ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία, διότι Μία ἐστὶν ἡ Κλῆσις, καθὼς Εἷς ἔστιν καί ὁ Ἐκκλησιάζων Θεός Πατήρ.

Μία ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία, διότι Μία ἐστὶν ἡ Ἐνοποιός καί Ἀγιάζουσα Χάρις, καθὼς Ἐν ἐστὶ καί τό Ἅγιον Πνεῦμα.

Μία ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία, διότι Ἐν ἐστὶν τό Βάπτισμα, καθὼς Εἷς ἐστὶν ὁ Θάνατος καί Μία ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ.

Μία ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία, διότι Εἷς ἐστὶν ὁ Ἄτρεπτος Θεμέλιος, καθὼς Μία ἐστὶν ἡ Προαιώνιος καί Ἀναλοιώτος Ὑπόστασις τῆς Ἀκτίστου Θεότητος καί τῆς κτιστῆς Σαρκός τοῦ Ἰησοῦ.

(2) Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ Μία, Ἄγία, Καθολικὴ καί Ἀποστολικὴ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, εἶναι ὁρατὴ εἰς τὸν κόσμον, διὰ νά καθιστᾶ τοῖς πᾶσιν γνωστόν τὸν Ἀληθινὸν Θεόν καί τό Σωτήριον Αὐτοῦ.

Ἡ Προτεσταντικὴ πλάνη θέλει τὴν Ἐκκλησίαν ἀόρατον καί ἄγνωστον τοῖς πᾶσιν, γνωστὴν δέ μόνον τῷ Θεῷ, καί ἀποτελουμένην ἐξ «ἀγίων» οἱ ὅποιοι ἀνήκουν εἰς ὅλα ἀνεξαιρέτως τά Δόγματα καί τὰς Ὀρθοκείας. Οἱ Προτεστάντες, διὰ τοῦ ὄρου «**Ἀόρατος Ἐκκλησία**», δέν ἀναφέρονται εἰς τὴν Ὀρθοκείαν ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησίαν, ἀλλ' εἰς Ἐκκλησίαν ἐπὶ γῆς ἀπαρτιζομένην ἐξ ἐκλεκτῶν μελῶν πάσης Αἰρέσεως, πάσης Σχισματικῆς ὁμάδος, καί πάσης Ὀρθοκρευτικῆς φατριάς.

Μὴ ὄντες, διὰ τὴν οἰκειάν πλάνην, μέλη τῆς ἐπὶ γῆς Στρατευομένης Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, ἦτοι, μὴ ἔχοντες μετὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ οὐδένα ὁρατὸν δεσμόν Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῆς Ἰερωσύνης καί οὐδένα δεσμόν Ἱερᾶς Παραδόσεως τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως, ἀναγκάζονται νά ἐπινοήσουν αὐθαίρετως τὴν χαώδη θεωρίαν περὶ Ἀοράτου Ἐκκλησίας.

Διὰ νά πολεμήσῃ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν Προτεσταντικὴν πλάνην συνέγραψεν τὴν παρούσαν περὶ Ἐκκλησίας Μελέτην ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, ἐν ἧ τονίζει τὸν ὁρατὸν τῆς Μιάς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας χαρακτήρα.

(3) Ἡ Ἐκκλησία ἀναγεννᾶ τὸν προσερχόμενον ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν εἰς τὴν ζωὴν ἄνθρωπον. Ἐν τούτοις, ὑπάρχουν ἐντός τῆς Ἐκκλησίας καί Ἅγιοι καί ἁμαρτωλοὶ ἄνθρωποι. Αὐτό τό γεγονός ὁμως οὔτε ἐξαντλεῖ οὔτε μειώνει τὴν Ἀγιότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἀγιότης τῆς Ἐκκλησίας δέν παρουσιάζει χρονικὰς διακυμάνσεις ἀναλόγως πρὸς τό ποσοστὸ τῶν ἁγίων τῆς μελῶν ἐναντι τῶν ἁμαρτωλῶν. Παραμένει ἀνεξάρτητος ἀπὸ τό πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν τῶν μελῶν τῆς, πάντοτε ἀκεραία, ΑΓΙΑ καί ΑἸΔΙΟΣ.

(4) Τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ζωϊκὸν σῶμα, ὅπου τό ὅλον ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὴν κατάστασιν τῆς υγείας τῶν μελῶν. Τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι Πνευματικὸν Σῶμα, ἐν Πνεύματι Ἅγιῳ συστημένον, ὅπου ἡ ἁμαρτωλότης τῶν μελῶν δέν μειώνει τὴν Ἀγιότητα τοῦ ὅλου, καί ἡ ἁμαρτωλότης ἐνός μέλους δέν ἐπηρεάζει τὴν ἀγιωσύνην ἐνός ἄλλου μέλους. Τά μέλη τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἠθικά μέλη, ἐλεύθερα μέλη, καί ὁ σύνδεσμός των εἰς Σῶμα Ἐν εἶναι δεσμός Χάριτος Θεοῦ, δεσμός Ἀκτίστων Θεϊκῶν Ἐνεργειῶν ἐκ τῆς Θεϊκῆς Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας ἐνεργουμένων.

τος τῶν ἐκλεκτῶν Ἐκκλησία, αὕτη διὰ τό εὐόλισθον καί εὐμετάπτωτον τοῦ ἀνθρώπου καί διὰ τό εὐσυμπάθητον καί φιλάνθρωπον τοῦ Θεοῦ τοῦ δεχομένου τούς ἐπιστρέφοντας εἰς αὐτόν **θά ἔπασχεν ἀέναον ἀλλοίωσιν καί διαρκῆ τῶν μελῶν αὐτῆς ἀντικατάστασιν.**(5)

Ἡ ὀρθή τῆς Ἐκκλησίας γνώμη εἶναι ὅτι ἡ Ἐκκλησία διακρίνεται(6) εἰς στρατευομένην καί θριαμβεύουσαν· καί στρατευομένη μὲν εἶναι ἐν ὧσιν ἀγωνίζεται κατὰ τῆς κακίας ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ ἀγαθοῦ, **θριαμβεύουσα δὲ ἐν οὐρανῷ, ἔνθα ὁ χορός τῶν δικαίων τῶν ἀγωνισαμένων καί τελειωθέντων ἐν τῇ πίστει τοῦ Θεοῦ καί τῇ ἀρετῇ.**

Οἱ παραδεχόμενοι καί **ἀόρατον τῶν ἐκλεκτῶν Ἐκκλησίαν** ἀντιλέγουσι πρὸς τό ὀρθόν τῆς Ἐκκλησίας πνεῦμα, καθ' ὃ **αὕτη εἶναι ἀδιαίρετος**, τό μὴ χωρίζον τούς μὴ τελειωθέντας τῶν τετελειωμένων καί μὴ διακρίνον ἐκλεκτούς καί μὴ ἐκλεκτούς πρὸ τοῦ τέλους.(7) **Ἡ διάκρισις εἶναι ἔργον θεῖον. Ὁ Θεός θέλει χωρίσει μόνον μετὰ θάνατον τούς δικαίους τῶν ἀμαρτωλῶν.**

Ὁ Χριστός ὅπως ἐν τῇ ἐνσάρκῳ οἰκονομία αὐτοῦ δέν ἀπεστρέφεται τούς ἀμαρτωλούς, οὔτε ἤδη ἀποστρέφεται αὐτούς, λυτρωθέντας ἤδη τῷ ἰδίῳ αἵματι. Ὁ Ἰησοῦς δέχεται αὐτούς ὡς μέλη τῆς αὐτοῦ Ἐκκλησίας καί ἀναμένει μέχρι τελευταίας στιγμῆς τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν.

Οἱ διακρίνοντες τὴν στρατευομένην Ἐκκλησίαν εἰς ὀρατὴν καί ἀόρατον, α') διαιροῦσι τό ἀδιαίρετον καί β') ἀμαρτάνουσι περὶ τὴν σημασίαν τοῦ ὀνόματος τῆς Ἐκκλησίας.

Καί πρῶτον διαιροῦσι τό **ἀδιαίρετον**,(8) διότι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἢ εἶναι Ἐκκλησία Ἁγίων, ἢ δέν εἶναι Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Διότι Ἐκκλησία ἀμαρτωλῶν δέν δύναται νά εἶναι Ἐκκλησία Χριστοῦ· ὥστε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι Ἐκκλησία Ἁγίων. Ὅταν λοιπόν ἡ Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καί Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία εἶναι Ἐκκλησία Ἁγίων, πρὸς τί ἡ ἀόρατος Ἐκκλησία τῶν ἐκλεκτῶν; ποιοὶ εἰσιν οἱ ἐκλεκτοὶ οὗτοι; τίς δύναται νά εἴπῃ ἐκλεκτούς τούς μήπω τοῦ σταδίου τοῦ ἀγῶνος ἐξεληθόντας καί στεφθέντας; τίς δύναται

(5) Εἶναι αὐτονόητον διὰ τὸν Ἅγιον Νεκτάριον ὅτι δέν προκαλεῖται ἀλλοίωσιν εἰς τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν εἴσοδον νέων μελῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἢ ἀπὸ τὴν ἀποκοπήν ἢ ἀποχώρησιν ἢ ἐπιστροφὴν μελῶν. Ὑπάρχει λοιπόν καί ἔννοια τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἢ ὁποία δέν ταυτίζεται μὲ τό διαχρονικὰ κυμαινόμενον σύνολον τῶν μελῶν.

(6) Ἡ Διάκρισις δέν ἰσοδυναμεῖ μὲ διαίρεσιν. Μίαν Ἐκκλησίαν ἀποτελεῖ ἡ Στρατευομένη μετὰ τῆς Θριαμβεύουσης καί **οὐκ Δύο.**

(7) Κατ' ἀρχάς, ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀδιαίρετος διότι οἰκοδομεῖται ἐπὶ Μιᾶς Πέτρας, ὑπὸ Μιᾶς Κεφαλῆς, διὰ Μιᾶς ἐνοποιῦ ἐνεργείας τῆς Ταυτοουργοῦσης Ἁγίας Τριάδος. Αἱ Παρασυναγωγαί, τὰ Σχίσματα καί αἱ Αἱρέσεις **ΔΕΝ ΔΙΑΙΡΟΥΝ** τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ **Χωρίζουν ΑΠΟ** τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἐπὶ πλέον, κατὰ τό ὀρθόδοξον πνεῦμα, ἡ Ἐκκλησία δέν χωρίζει τὰ μέλη τῆς εἰς ἐκλεκτά καί μὴ ἐκλεκτά, ἀλλὰ εὐχεται ὑπὲρ πάντων τῶν ζώντων μελῶν τῆς ὅπως τελειώσωσιν τὸν βίον κατὰ Χριστόν.

(8) **Ἀδιαίρετος ἡ Ἐκκλησία. Ἀδιαίρετον τό τῆς Ἐκκλησίας Σῶμα.** Δέν δύναται νά ὑπάρχῃ πλέον τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀποκοπή μελῶν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν **ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ - ΣΧΕΣΙΝ - ΕΝΩΣΙΝ** μετὰ τοῦ Θεοῦ καί, διὰ τοῦ Θεοῦ, μετὰ τῶν ὑπολοίπων μελῶν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ δέν ἀκυρώνει τὸν Ἀδιαίρετον χαρακτῆρα τῆς Ἐκκλησίας. Οὐδέ πάλιν καθίσταται ἀδύνατος ἡ ἀποκοπή μελῶν ἀπὸ τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας λόγω τοῦ Ἀδιαίρετου χαρακτῆρος τῆς Ἐκκλησίας. Διότι ἡ Ἐκκλησιαστικὴ μετὰ τοῦ Θεοῦ **ΚΟΙΝΩΝΙΑ - ΣΧΕΣΙΣ - ΕΝΩΣΙΣ** δέν εἶναι ὑποστατικὴ, ἀλλὰ κατὰ χάριν καί ἐνέργειαν καί ἐλευθέραν μέθεξιν εἰς τὰς Ἀκρίστους δωρεὰς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

πρό τοῦ τέλους νά μακαρίση τινά;

Δεύτερον **ἀμαρτάνουσι περί τήν ση-
μασίαν τοῦ ὀνόματος τῆς Ἐκκλησίας**,
διότι χωρίζουσι τήν Ἐκκλησίαν εἰς δύο, εἰς
ὄρατὴν καὶ ἀόρατον, ἐν ᾧ ἡ ἔννοια τῆς Ἐκ-
κλησίας δηλοῖ τό ὄρατόν μόνον. Ἐάν δέ νο-
μίζωσιν ὅτι ἡ Ἐκκλησία μένη ἀδιαίρετος,
διότι τὰ μέλη τῆς ἀοράτου Ἐκκλησίας εἶναι
μέλη καὶ τῆς ὄρατῆς Ἐκκλησίας καὶ διότι, ἡ
ἀόρατος ὑφίσταται ἐν τῇ ὄρατῇ, τότε πῶς ἡ
Ἐκκλησία τῶν ἀτελῶν, ἤτοι τῶν ἀμαρ-
τωλῶν, ἐνέχει τοῖς κόλποις αὐτῆς τήν
Ἐκκλησίαν τῶν τετελειωμένων; Ἐάν δέ ἡ
ὄρατὴ Ἐκκλησία τῶν ἀτελῶν, τῶν μὴ ἁγίων
γεννᾷ τέκνα ἅγια, πῶς αὕτη διαμένει ἐστε-
ρημένη ἀγιότητος; Ἐάν δέ τὰ μέλη τῆς
congregatio sanctorum (τῆς Ἐκκλησίας
τῶν ἐκλεκτῶν) δέν προέρχονται ἐκ τῶν τέ-
κνων τῆς ὄρατῆς Ἐκκλησίας, τότε πρὸς τί ἡ
ὄρατὴ Ἐκκλησία; Οἱ παραδεχόμενοι
congregatio sanctorum ἵνα μὴ πρὸς
ἑαυτοὺς ἀντιφάσκωσι καὶ ἵνα ᾧσι συνεπίς
πρὸς ἑαυτοὺς ὀφείλουσι νά παύσωσι πα-
ραδεχόμενοι ὄρατὴν Ἐκκλησίαν καὶ
χρῶνται τῇ λέξει Ἐκκλησία διότι οὕτω
οὔτε πρὸς τήν ἔννοιαν τῆς Ἐκκλησίας θά
σφάλλωνται οὔτε παράδοξα θά λέγωσιν,
ἐνθεν μὲν δεχόμενοι Ἐκκλησίαν, ἐνθεν δέ
μὴ δεχόμενοι αὐτήν. Διότι, ἐάν τὰ μέλη τῆς
ἀοράτου Ἐκκλησίας δέν προέρχονται ἐκ
τῆς ἀοράτου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ διὰ τῆς πί-
στεως πρὸς τὸν Χριστὸν μυστικῶς
ἐνοῦνται τῷ Θεῷ καὶ ἐνεργεῖ ἐν αὐτοῖς ὁ
Σωτὴρ, ἐπιφοιτᾷ αὐτοῖς τό Πανάγιον
Πνεῦμα καὶ τελειοῦνται καὶ ἁγιάζονται,

τότε πρὸς τί ἡ ὄρατὴ Ἐκκλησία ἡ εἰς οὐδέν
συμβαλλομένη εἰς τήν μετὰ τοῦ Σωτῆρος
Χριστοῦ ἔνωσιν καὶ τελείωσιν; πρὸς τί καὶ
τό ὄνομα Ἐκκλησία, ἀφοῦ τὰ μέλη εἰσὶ
μεμονωμένα καὶ πρὸς ἄλληλα ἄγνωστα,
καὶ δέν ἀποτελοῦσιν ὀργανικόν τι σύστη-
μα οὐδ' ἔνωσιν ἀδιάσπαστον κατὰ τήν
ἀληθῆ σημασίαν τοῦ ὀνόματος αὐτῆς; (9)

Τό ἀληθές εἶναι ὅτι οἱ παραδεχόμενοι
Ἐκκλησίαν ἀόρατον ἀποβάλλουσι τήν
ὄρατὴν Ἐκκλησίαν ἵνα δέ μὴ ὅλως τελείως
ἀποσυντεθῶσι, παραδέχονται τύπον
Ἐκκλησίας ὅπως οἱ τοῦ συστήματος ὀπα-
δοὶ συνέρχονται ἐπὶ τό αὐτό πρὸς δόξαν
Θεοῦ καὶ διδασκαλίαν τῶν δεομένων τοι-
αύτης· ἀλλ' αὕτη δέν εἶναι ἡ Μία, Ἁγία,
Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, εἰς
ἣν ὁμολογοῦμεν πίστιν διὰ τοῦ Ἱεροῦ Συμ-
βόλου τῆς Πίστεως· εἶναι ἄθροισμα
ὀπαδῶν (10) τοῦ Κυρίου πιστευσάντων εἰς
τὸν Κύριον καὶ μὴπω ἀναγεννηθέντων διὰ
τοῦ λουτροῦ τῆς παλιγγενεσίας καὶ μὴπω
ἀληθῶς ἁγιασθέντων καὶ τελειωθέντων.
Ἴσως κατὰ τήν ἐκδοχὴν ταύτην ἡ ὄρατὴ
αὐτῶν Ἐκκλησία εἶναι τῶν ἀτελῶν, ἡ δέ
ἀόρατος, ἡ τῶν τελείων, μόνον ἐν τῇ φα-
ντασίᾳ ὑφίσταται.

Ἀλλὰ πλὴν τούτων, ὁ χαρακτηρισμὸς
τοῦ συνόλου τῶν ἐκλεκτῶν, τῶν μὴ γνω-
στῶν πρὸς ἀλλήλους καὶ μὴ συνδεδεμέ-
νων ὀργανικῶς εἰς ἓν ὅλον, ὡς ἄθροισμα-
τος ἁγίων καὶ ὡς ἐκκλησίας ἀοράτου ἐνέ-
χει ἀντίφασιν, α') διότι πῶς τὰ μηδέποτε
ἄθροιζόμενα εἰς ἓν δύναται νά ᾗ ἄθροισμα;
καὶ β') πῶς ἡ Ἐκκλησία ἡ ἐξ ἀτόμων ἀπο-

(9) Κατὰ τήν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ὀνοματός της, ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ ἀδιάσπαστον ἐνότητα, ὀργανικόν σύστημα, κοινωνία μελῶν, ἠνωμένων μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ τῇ ἐπιφοιτήσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Κοινωνία Θείας Χάριτος, Σχέσις Ἁγιότητος, καὶ Ἐνωσις Θεοῦ μετὰ λογικῶν κτισμάτων κατ' ἐνεργείαν τῆς Ταυτουργούσης Ἁγίας Τριάδος.

(10) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ΔΕΝ εἶναι ἓνα ἄθροισμα ὀπαδῶν τοῦ Χριστοῦ. Οὐκ ἐκ τῶν μελῶν συγκαλεῖται ἡ Ἐκκλησία οὔτε ἐν τῷ ἄθροισματι τῶν μελῶν ἐξαντλεῖται τό νόημα τῆς Ἐκκλησίας. Ἄνευ τῆς Θεϊκῆς Κεφαλῆς τοῦ ἐκ μελῶν ἀπαρτιζομένου Σώματος οὐ συντελεῖται Ἐκκλησία, οὐδέ ἐνότης, οὐδέ Ἁγιασμός, οὐδέ Χάριτος ἐπίσκεψις, οὐδέ μελῶν τελείωσις.

τελουμένη εἶναι ἀόρατος; Ἐκκλησία καὶ ἀόρατος εἶναι δύο ἔννοιαι ἀντιφατικά μαλλον ἢ ἀντίθετοι· διότι διὰ μὲν τῆς μιᾶς θεωροῦσι τὸ ἀσυνάθροιστον ἔτι ἄθροισμα ὡς Ἐκκλησίαν, ἐπομένως ὄρατόν τι, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας ἀντιφάσκουσι καλοῦντες αὐτὴν ἀόρατον.

Congregatio sanctorum δὲν ὑπάρχει καὶ δὲν δύναται νὰ ὑπάρχη. Δὲν ὑπάρχει, διότι Μία ἐστὶν ἡ Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἣτις εἶναι ἀδιαιρέτος καὶ ὄρατὴ καὶ ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἀναγεννηθέντων ἐν αὐτῇ· καὶ δὲν δύναται νὰ ὑπάρχη, διότι ὄρατόν καὶ ἀόρατον συγχρόνως δὲν ὑπάρχει.

Οἱ μὴ ἀναγεννηθέντες διὰ τῆς θείας χάριτος, τῆς ἐνεργούσης ἐν μόνῃ τῇ Μιᾷ, Ἁγίᾳ, Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ, οὐδεμίαν ἐκκλησίαν ἀποτελοῦσιν, οὔτε ὄρατὴν οὔτε ἀόρατον.(11)

Ἡ λεγομένη δὲ Ἐκκλησία τῶν Διαμαρτυρομένων εἶναι ἔννοια ἀφρημένη καὶ ἐστερημένη θείας ἀρχῆς καὶ ἱστορικοῦ θεοῦ κύρους(12) καὶ ὑφίσταται μόνον κατὰ τινὰ συνθήκην ὅλως ἐξηρητημένη ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων καὶ ἀποφά-

σεων, ἄνευ σταθεροῦ καὶ ἀναλλοιώτου χαρακτήρος. Ἐάν οἱ Διαμαρτυρόμενοι θεωρῶσιν ὡς *congregatio sanctorum* τὴν ὄρατὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὑπ' αὐτῶν συγκροτούμενην, τότε πρὸς τί ἡ ἀόρατος Ἐκκλησία; Ἄλλ' αὖθις πῶς οἱ συγκροτοῦντες αὐτὴν εἰσιν ἅγιοι, ἀφοῦ κατὰ τὰς ἑαυτῶν ἀρχὰς ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν ἁμαρτίαν τελῶς διεφθάρη; Τίς ἐβεβαίωσεν αὐτοὺς περὶ τῆς ἀναγεννήσεώς των, περὶ τῆς ἀγιότητός των, περὶ τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ συμφιλώσεως καὶ ἐπικοινωνίας, περὶ τῆς ἐνεργούσης ἐν αὐτοῖς χάριτος τοῦ Χριστοῦ; Τίς μαρτυρεῖ ἐν αὐτοῖς τὴν τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐπιφοίτησιν καὶ τὴν δαφίλειαν τῶν θείων δωρεῶν καὶ τῶν θείων χαρισμάτων;(13) Τὸ οἶομαι εἶναί τι, δὲν εἶναι ἴσον τῷ εἶναι.

Μόνον ἐν τῇ Μιᾷ, Ἁγίᾳ, Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ τὰ πάντα μετὰ κύρους καὶ βεβαιότητος καὶ πληροφορίας παρέχονται καὶ ὁ ἀναγεννηθεὶς λαμβάνει τελείαν τὴν πληροφορίαν περὶ τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐπικοινωνίας.(14)

(Συνεχίζεται)

(11) Ἡ Σωτήριος ἐνέργεια τῆς Θείας Χάριτος ἀποτελεῖ ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῆς Ἐκκλησίας.

(12) Δὲν εἶναι συμβατικὴ κοινότης ἀνθρώπων, οὔτε ἀνθρώπινον σύστημα ἡ Ἐκκλησία. Θεία ἡ ἀρχὴ τῆς, Θεῖον τὸ κύρος τῆς ἐν τῇ Ἱστορίᾳ, σταθερὰ ἡ ὑπόστασίς τῆς ἐν τῷ χρόνῳ καὶ ἀναλλοίωτος ὁ χαρακτήρ αὐτῆς ἀνά τοὺς αἰῶνας καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

(13) Μὲ τί προικίζει ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τὰ μέλη τῆς; Μὲ τὴν ἐκ φθορᾶς ἀναγέννησιν, μὲ τὴν ἀγιότητα, μὲ τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ συμφιλώσιν καὶ ἐπικοινωνίαν, μὲ τὴν Χάριν τοῦ Χριστοῦ, μὲ πᾶσαν Θεῖαν δωρεάν καὶ πᾶν Θεῖον χάρισμα, καὶ μὲ τὴν ἀδιάσειστον βεβαιότητα τῆς ἐνεργούσης μαρτυρίας τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

(14) Τὸ κύρος καὶ ἡ βεβαιότης τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἀποτελοῦν ὑποκειμενικὴν γνώμην, ἀλλὰ ἀναμφίβολον πραγματικότητα, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐπισφραγισμένην καὶ ἐπιφανῶς εἰς τὴν Ἱστορίαν μαρτυρουμένην.

Οἱ δὲ χωρίζοντες τὴν Ἐκκλησίαν ἐκ τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ ἀπορρίπτοντες τὸν Τριαδικὸν Θεὸν ἐκ τῆς Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας, στεροῦν ἑαυτοὺς τῆς μετὰ τῆς Ἁγίας Τριάδος κοινωνίας καὶ οἰκειοθελῶς ζητοῦν τὴν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐγκατάλειψιν. Ἀμοιροῦντες οὕτω τῆς ἐκ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐνεργουμένης ἐνοποιοῦ καὶ ἀγιαστικῆς Χάριτος, ἀποκόπτονται καὶ ἐκ τῆς μετὰ τῶν μελῶν τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας σεπτῆς ἀγάπης καὶ θεοφιλοῦς συνεργείας.

Τὴν Ἁγίαν Τριάδα τολμᾶς καὶ ἐκδιώκεις ἀπὸ τὴν Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας, Κτενᾶ; Ἡ Ἁγία Τριάς ἐκ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας σέ ἐξεδίωξε. Τὴν Ἁγίαν Τριάδα τολμᾶς καὶ ἀπορρίπτεις ἀπὸ τὴν Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας, Κτενᾶ; Ἡ Ἁγία Τριάς ἀπὸ τὴν μετ' Αὐτῆς κατ' ἐνέργειαν κοινωνίαν σέ ἀπέρριψε. Τὴν κατὰ Χάριν τὴν Ἄκτιστον Ἐνωσιν μετὰ τῆς Ἁγίας Τριάδος τολμᾶς καὶ ἀρνήσῃσαι, Κτενᾶ; Κατάρρα σέ ἀπέμεινε νὰ ἐνδυθῆς ὡς ἱμάτιον.

ΕΙΣ ΩΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ Ο ΜΟΝΟΓΕΝΗΣ ΥΙΟΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΚΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

Ἡ Εἴσοδος τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, ἡ λεγομένη «Μικρά Εἴσοδος», συνοδεύεται ὑπὸ τῆς ψαλμωδίας ὀρισμένων κατὰ περίστασιν στίχων, γνωστῶν ὡς «Εἰσοδικῶν». Τὰ Εἰσοδικὰ αὐτὰ ὑμνοῦν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν ὡς Μονογενῆ τοῦ Θεοῦ Υἱόν καὶ Λόγον καὶ Σωτῆρα.

Διὰ τῶν Εἰσοδικῶν τούτων, οἱ ἀναιδεῖς νέοι Χριστομάχοι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχον πρὸ πολλοῦ διδαχθῆ ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός προσκυνεῖται λατρευτικῶς διότι εἶναι ὁ ΜΟΝΟΓΕΝΗΣ ΥἱΟΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, εἶναι ὁ Εἰς τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἶναι ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ καὶ ὄχι ἓνα κτίσμα, τό ὅποιο προαιωνίως δέν ὑπῆρχε παρά μόνον ὡς, ἄκουσον ἄκουσον, «σχέδιο στή βούληση τοῦ Θεοῦ» ὅπως «πάντα ὅσα ἐποίησε ὁ Θεός» (Λ.Δ. Κτενᾶς, Ὁ Χριστός ὡς Σημεῖον Ἀντιλεγόμενον, Χριστούγεννα 2003, σελ. 20).

Διὰ τούτων ἐπίσης, οἱ ἀναιδεῖς νέοι Ἐκκλησιομάχοι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχον πρὸ πολλοῦ διδαχθῆ ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι Ἐκκλησία κτίσματός τινος, ἀλλά Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι, ἄκουσον ἄκουσον, Σῶμα Χριστοῦ τό ὅποιον δέν εἶναι ἠνωμένο μετὰ τοῦ αἰωνίου Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ (Ποιμαντορική Ἐγκύκλιος 03/06/2005, σελ. 6-7).

Τὰ Εἰσοδικὰ ὅλα(1) ἔχουν κοινήν τὴν ἐπίκλησιν, «Σῶσον ἡμᾶς, Υἱε Θεοῦ», καὶ δι' αὐτῆς τῆς ἐπικλήσεως, ἅπαν τό τῆς Ἐκκλησίας Σῶμα καθ' ἐκάστην Θεῖαν Λειτουργίαν βοᾷ ὑπὲρ τῆς ἐνότητος μέ τόν Μονογενῆ Υἱόν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, τόν αἰώνιον καὶ προαιώνιον, ἀλλά καὶ συγχρόνως ἐπιβεβαιώνει τὴν ἀνάγκην αὐτῆς τῆς ἐνότητος «μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ» (Ἐφεσ. Δ' 13).

(1) Ὅλα, πλὴν τοῦ Εἰσοδικοῦ τῆς Πεντηκοστῆς καὶ τῆς Δευτέρας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, «Σῶσον ἡμᾶς, ΠΑΡΑΚΛΗΤΕ ΑΓΑΘΕ», ὅπερ ἐπικαλεῖται τὸν ἄλλον Παράκλητον, τό Πανάγιον Πνεῦμα, τό τρίτον Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἀλλά καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ Εἰσοδικοῦ, πάλιν πρὸς τὸν Θεόν γίνεται ἡ ὑπὲρ σωτηρίας ἐπίκλησις. Οὐ διὰ κτίσματος ἢ σωτηρία. Οὐ γὰρ δύναται κτίσμα ὑπὸ κτίσματος σωθῆναι.

Παρατίθενται κατωτέρω μετά ελάχιστων σχολίων τὰ (13) Εἰσοδικὰ τὰ ὁποῖα φάλλονται ἀναλόγως τῆς περιστάσεως εἰς τὴν Μικρὰν Εἴσοδον, τὴν Εἴσοδον τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν.

ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΚΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

1. ΕΝ ΤΑΙΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙΣ

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ·
Σῶσον ἡμᾶς, ΥἴΕ ΘΕΟΥ, ὁ ἐν Ἁγίοις θαυμαστός,
ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούϊα.

Προσκυνητός ὁ Χριστός, καὶ προσκυνητός ὄχι κατὰ σχετικὸν ἢ τιμητικὸν τρόπον, ὅπως οἱ Ἅγιοι, τὰ Τίμια Λείψανα, ἢ αἱ Ἱεραὶ Εἰκόνες, ἀλλὰ Ἀπολύτως καὶ Λατρευτικῶς, ὅπως ἀρμόζει τῷ Θεῷ.

Θεός καὶ ἄνθρωπος ὁ Χριστός, ἀλλὰ προσκυνητός, διότι προαιώνιος ἢ Ὑπόστασις Αὐτοῦ. Καὶ ἡ ἀνθρωπίνη Σὰρξ τοῦ Χριστοῦ προσκυνεῖται λατρευτικῶς ὡς ὁμόθεος, ὄχι ἐπειδὴ εἶναι ἀνθρωπίνη, ἀλλ' ἄς εἶναι ἀνθρωπίνη, ἐπειδὴ εἶναι Σὰρξ τοῦ ΜΟΝΟΓΕΝΟΥΣ ΥἱΟΥ καὶ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ. Διὸ λατρευτὸν καὶ τό περιεχόμενον τοῦ Ἁγίου Ποτηρίου.

Σωτήρ ὁ Χριστός, διότι ΥἱΟΣ Θεοῦ Μονογενῆς πρό πάντων τῶν αἰώνων. Σαρκωθείς δέ ὁ Μονογενῆς, Υἱός Θεοῦ μένει καὶ οὐκ εἰς ἄλλον τρέπεται. Διὰ γὰρ τοῦ Υἱοῦ παρά τῷ Πατρὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἢ Σωτηρία δωρίζεται. Διὸ καὶ ἡ μετὰ τοῦ Υἱοῦ, ἐκ τῆς κλήσεως τοῦ Πατρὸς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, κατ' ἐνέργειαν ἔνωσις σωτηρία λέγεται καὶ θέωσις, καὶ τοῦτο εἶναι ἡ Ἐκκλησία.

Αὕτη δέ ἡ μετὰ τοῦ Υἱοῦ κατὰ χάριν τὴν ἄκτιστον Ἐκκλησιαστικὴ ἔνωσις ἀγιάζει τὰ λογικὰ κτίσματα, τοὺς μὲν ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους ἀγίους καθιστῶσα, τὸν δέ Μονογενῆ Υἱόν ἐν ἁγίοις θαυμαστὸν ὑπερυψοῦσα.

2. ΚΑΤΑ ΠΑΣΑΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ·
Σῶσον ἡμᾶς, ΥἴΕ ΘΕΟΥ, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν,
ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούϊα.

Υἱός Θεοῦ ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν. Καί, ναί μὲν, οὐκ ἀπέθανεν ὡς Θεός ὁ Υἱός, ἀδύνατον γάρ. Ἀπέθανε δέ ὡς ἄνθρωπος. Ἐπεὶ δέ μία ὑπάρχει ἡ Ὑπόστασις καὶ τῆς Θεότητος καὶ τῆς Σαρκὸς Του, ἢ προαιωνίως ἐκ Πατρὸς ΑΤΡΕΠΤΩΣ γεννηθεῖσα, αὐτός ὁ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΣ Υἱός καὶ οὐκ ἄλλος ἐστὶν ὁ Ἀναστάς.

Διπλοῦς τὴν φύσιν ὁ Χριστός, ἀλλ' οὐ τὴν Ὑπόστασιν. Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ, ἢ Μία τῆς Ὑπεραρχίου Ὑπεραγίας Τριάδος

Ἐπίστασις, ὁ ἐν ἀρχῇ Υἱὸς καὶ Λόγος. Μία ἡ Ἐπίστασις τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ πρό τῆς Σαρκώσεως καὶ μετὰ, μὴ δεχθεῖσα τροπὴν ἢ φυρμὸν ἢ διαίρεσιν.

Μία ἡ Ἐπίστασις Χριστοῦ τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ πρό τῆς Θεοσώμου Ταφῆς καὶ μετὰ τὴν ἔνσωμον Ἀνάστασιν. Μία ἡ Ἐπίστασις τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅτε ἦν ἐν τῷ Τάφῳ μὲν Σωματικῶς, ἐν τῷ Ἄδῃ δὲ μετὰ ψυχῆς, ἐν Παραδείσῳ μετὰ Ληστοῦ, ἐν Θρόνῳ μετὰ Πατρός, καὶ ἐν πᾶσι ὡς πλήρωμα πάντων ἀπερίγραπτον.

Μία ἡ Ἐπίστασις τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀδιαίρετος, καὶ ἀπολλαπλασίαστος, καὶ ἀνεπίδεκτος ὑποστατικῆς προσθέσεως ἢ ἀφαιρέσεως, ἐν ἧ οὐκ ἔστιν ἀλλοίωσις ἢ τροπῆς ἀποσκίασμα, ἀπλῆ γὰρ ἐξ ἀπλοῦ, καὶ Ἄτρεπτος ἐξ Ἀτρέπτου, καὶ Προαιώνιος ἐκ Προαιωνίου, καὶ Ἄναρχος ἐξ Ἀνάρχου, καὶ Φῶς ἐκ Φωτός.

Διὸ πᾶσα δόξα τιμὴ, προσκύνησις καὶ Ἀλληλούϊα πρέπει τῷ Ἰησοῦ ἡμῶν Χριστῷ ἀμερίστως σὺν τῷ Ἀνάρχῳ Αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας.

3. Εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν

Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν·
Σῶσον ἡμᾶς, Υἱε Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς σαρκωθεῖς,
φάλλοντάς σοι Ἀλληλούϊα.

Θεοῦ τὸ σωτήριον. Θεὸς ὁ ἐν Τριάδι, Πατὴρ ὁ Παντοκράτωρ διὰ Μονογενοῦς Υἱοῦ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ἡμᾶς ἔπλασε. Πατὴρ δι' Υἱοῦ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, Θεὸς ὁ ἐν Τριάδι, πάλιν ἡμᾶς σώζει. Διὸ ἐπικατάρατος πᾶς ὁ ἐλπίζων ἐπ' ἄνθρωπον. Ἐπικατάρατος πᾶς ὁ μετὰ τοῦ Λ. Δ. Κτενᾶ κηρύττων ὅτι ΔΕΝ σώζει ἡ Ἁγία Τριάς.

Διὰ τοῦ Υἱοῦ ἡ σωτηρία, τοῦ σαρκωθέντος δι' ἡμᾶς. Καὶ σαρκωθεῖς δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς ἌΛΛΟΝ ἐτρέπη, ἀλλὰ Μονογενῆς Υἱὸς Θεοῦ μεμένηκεν. ΑΤΡΕΠΤΟΣ γὰρ πᾶσα Θεοῦ Ἐπίστασις. Ποῖον ἂν τὸ ὄφελος τῆς Σαρκώσεως, εἰ δι' αὐτῆς ἠλλοιοῦτο ὁ Σαρκωθεῖς; Πῶς ἂν ἀφθαρσίαν τοῖς φθαρτοῖς ἐδύνατο δωρῆσαι, φθαρεῖς ἐν τῇ σαρκώσει, ὁ Υἱός;

Ἄτρέπτως ἐνανθρωπήσας ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῇ εὐδοκίᾳ τοῦ Πατρός, τὸν πεπτωκῶτα ἀνέστησε καὶ τὴν κτίσιν πᾶσαν ἐστερέωσεν ὁ Υἱός. Καὶ τοῦτο Εὐαγγέλιον, τὸ πρῶτον ἐν Παραδείσῳ τοῖς ἀνθρώποις ἀποκαλυφθέν. Καὶ τοῦτο Ἀλήθεια ἐκ τῆς Ἀληθείας, ὡς ἡμέρα ἐξ ἡμέρας ἀποκαλυφθεῖσα, Θεοῦ τοῖς Πρωτοπλάστοις λαλοῦντος. Καὶ τοῦτο Σωτηρία ἐν μέσῳ τῆς γῆς, διὰ τοῦ Ἀγγέλου εἰς Ναζαρέτ τῇ Παρθένῳ ἀγγέλεται. Καὶ τοῦτο Προαιώνιον Μυστήριον καὶ φῶς ἀνέσπερον εἰς αἰῶνας αἰώνων τοῖς βροτοῖς φωτοειδῶς προκαταγγέλεται.

Χριστός, Ὁ ὌΝ. Χριστός, ὁ Μονογενῆς τοῦ Θεοῦ ΥἱΟΣ. Χριστός, τὸ ἐν Παραδείσῳ ἡμέτερον Εὐαγγέλιον. Χριστός, ἡ Προαιώνιος καὶ οὐκ ἀνθρωπίνη ὑπόστασις. Χριστός, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν. Χριστός, ἡ Ἡμέρα ἡ Ὁγδὴ καὶ Ἐπιφανής.

4. ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ

Ἐκ γαστροῦ πρό Ἐωσφόρου ἐγέννησά σε·
ὦμοσε Κύριος καί οὐ μεταμεληθήσεται·

Σύ Ἱερεύς εἰς τόν αἰῶνα κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ·

Σῶσον ἡμᾶς, ΥἴΕ ΘΕΟΥ, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεῖς,
ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλούϊα.

Σήμερον γεννᾶται ἐκ Παρθένου ὁ δρακί τήν πᾶσαν ἔχων κτί-
σιν. Ἀλληλούϊα μετὰ τῶν Ἀγγέλων τῷ ἐκ Παρθένου τεχθέντι.
Ἀλληλούϊα μετὰ τῶν Ἀγγέλων τῷ ἐκ Πατρὸς πρό Ἐωσφόρου
γεννηθέντι. Ἀλληλούϊα μετὰ τῶν Ἀγγέλων τῷ Αἰωνίῳ Ἀδια-
δόχῳ καί Μεγάλῳ Ἀρχιερεῖ. Ἀλληλούϊα μετὰ τῶν Ἀγγέλων
Χριστῷ τῷ Μονογενῆ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καί Σωτῆρι. Αὐτός
γάρ ὁ κατήμενος ἐν δόξῃ, ἐπί θρόνου Θεότητος, ἐν νεφέλῃ
κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ Ὑπέρθεος, σήμερον.

Ἐκ Παρθένου γάρ ἐτέχθη καί οὐκ ἐνεσπάρη ὑπό ἀνδρός. Ἐκ Θεοῦ γάρ Πα-
τρός προαιωνίως ὑφίσταται καί οὐκ ἔχει ὑπόστασιν ἀνδρός. Φύσιν ἀνθρώπου
προσέλαβεν ἐν χρόνῳ καί οὐχ ὑπόστασιν οὐδέ ἀρχήν ὑποστάσεως ὁ Χριστός.

Χριστός, Υἱός Θεοῦ πρό τῆς Σαρκώσεως.

Χριστός, Υἱός Θεοῦ κατά τήν Σάρκωσιν.

Χριστός, Υἱός Θεοῦ μετὰ τήν Σάρκωσιν.

Χριστός, Υἱός Θεοῦ Μονογενῆς καί οὐκ ἌΛΛΟΣ.

Χριστός, ἀρχήν ἡμερῶν οὐκ ἔσχεν οὐδέ ἡμερῶν τέλος. Χριστός, τῇ ἰδίᾳ σαρ-
κί ἔδωκεν ἀρχήν ἐν τῇ Ὑποστάσει Αὐτοῦ, καί οὐχ ἡ σὰρξ τῷ Χριστῷ ἀρχήν.

5. ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΤΟΜΗΝ

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καί προσπέσωμεν Χριστῷ·

Σῶσον ἡμᾶς, ΥἴΕ ΘΕΟΥ, ὁ σαρκί περιτιμηθεῖς,
ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλούϊα.

Προσκυνεῖται ὁ σαρκί περιτιμηθεῖς, εἰ καί ἡ σὰρξ Αὐτοῦ ὀκταή-
μερος. Προαιώνιος γάρ ἡ ὑπαρξίς Αὐτοῦ. Ὀκταήμερος κατά τήν
Μητέρα, ἀλλά προαιώνιος κατά τήν Ὑπόστασιν. Ὀκταήμερος κα-
τά τήν Μητέρα, ἀλλά προαιώνιος κατά τήν Ὑπόστασιν. Ὀκταήμε-
ρος κατά τήν Μητέρα, ἀλλά προαιώνιος κατά τόν Πατέρα.

Προαιώνιος κατά τόν Πατέρα, ἐξ οὗ καί τήν Ὑπόστασιν καί
τήν Θεϊάν φύσιν ἔχει. Προαιώνιος, ὅτι Ἀληθῶς Θεοῦ ΥἱΟΣ Μονο-
γενῆς ὁ Χριστός. Ἡ χρόνῳ, ἐν τῇ Προαιωνίῳ Αὐτοῦ Ὑποστάσει,
κτισθεῖσα σὰρξ Αὐτοῦ, τήν Ὑπόστασιν οὐκ εἰς μή προαιώνιον ἔτρεψεν, ἀλλ' Ἄναρ-
χον ἀφῆκεν, καί λατρευτικῶς προσκυνητήν. Ἡ χρόνῳ, ὑπό τῆς Προαιωνίου Αὐτοῦ
Ὑποστάσεως, κτηθεῖσα σὰρξ Αὐτοῦ, προσκυνητή κατέστη. Διό καί πᾶσα σὰρξ
καί πᾶσα κτίσις, πᾶν γόνυ, ἐπουρανίων καί ἐπιγείων καί καταχθονίων δυνάμε-
ων, κάμπτει τῇ Σαρκί τοῦ Χριστοῦ.

ΥΙΟΣ Θεοῦ, ὁ σαρκοφόρος. Διό καί προσκυνοῦμεν Αὐτόν. ΥΙΟΣ Θεοῦ, ὁ περι-
τηθεῖς. Διό καί προσπίπτομεν Αὐτῷ. ΥΙΟΣ Θεοῦ, καί οὐκ Ἄλλος, ὁ Χριστός. Διό
καί φάλλομεν Αὐτῷ, τό Ἀλληλούϊα.

6. ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΑΠΑΝΤΗΝ

Ἐγνώρισε Κύριος τό σωτήριον Αὐτοῦ
ἐναντίον πάντων τῶν ἔθνῶν·

Σῶσον ἡμᾶς, ΥΙΕ ΘΕΟΥ,

ὁ ἐν ἀγκάλαις τοῦ δικαίου Συμεῶν βασταχθεῖς,
φάλλοντάς σοι· Ἀλληλούϊα.

Ἐν ἀγκάλαις βαστάζεται ὁ Βαστάζων τά πάντα. Ἐν ἀγκά-
λαις τοῦ δικαίου Συμεῶν βαστάζεται, Κύριος δέ τοῦ Συμεῶν δια-
κηρύσσεται, Συμεῶν ὁμολογῶν ἐαυτόν δοῦλον τοῦ Βασταζομέ-
νου. ΝΗΠΙΑΖΕΙ γάρ ΔΙ' ΕΜΕ Ο ΠΑΛΑΙΟΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ.

Περιγραπτὸς ἐν ἀγκάλαις τοῦ δικαίου Συμεῶν βαστάζεται,
ἀλλ' ΥΙΟΣ Θεοῦ ἀπερίγραπτος γινώσκεται, καί Σωτήριον Θεοῦ
κηρύσσεται κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν ἔθνῶν, καί Ἀλληλούϊα
Αὐτῷ ψάλλεται.

ΥΙΟΣ Θεοῦ Μονογενῆς, ὁ ἐν ἀγκάλαις βασταχθεῖς, Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἔθνῶν.
ΥΙΟΣ Θεοῦ Μονογενῆς, ὁ ἐν ἀγκάλαις βασταχθεῖς, εἰς Δόξαν λαοῦ Του Ἰσραήλ.
Φῶς ἐκ Φωτός, καί Φῶς τοῦ κόσμου, ὁ ἐν ἀγκάλαις βασταχθεῖς, καί Ἰσραήλ, λα-
ὸς Αὐτοῦ, καί Ἔθνη, Νέος Ἰσραήλ Αὐτοῦ.

7. ΕΙΣ ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου·

Θεὸς Κύριος καί ἐπέφανεν ἡμῖν·

Σῶσον ἡμᾶς, ΥΙΕ ΘΕΟΥ,

ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ὑπὸ Ἰωάννου βαπτισθεῖς,
φάλλοντάς σοι· Ἀλληλούϊα.

Ἐν ὀνόματι Κυρίου καί οὐ δούλου ἔρχεται βαπτισθῆναι ὁ
ἐρχόμενος ὡς ἄνθρωπος πρὸς τὸν Ἰωάννην. Κύριος καί οὐ δούλος
ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ὑπὸ Ἰωάννου βαπτισθεῖς. Θεὸς Κύριος ὁ σάρκα
ἀνθρωπίνην περιβεβλημένος καί ἐν Ἰορδάνῃ βαπτισθεῖς. Ἄνθρω-
πος τῇ φύσει, ἀλλ' οὐκ ἀνθρωπίνη ὑπόστασις, ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ὑπὸ
Ἰωάννου βαπτισθεῖς. Διό καί Εὐλογημένος καί Ἀλληλούϊα Αὐτῷ
ψάλλομεν.

Ἐπεφάνη ἐν τῷ κόσμῳ ὁ τὸν κόσμον ποιήσας Φιλάνθρωπος
Χριστός, ἵνα φωτίσῃ τοὺς ἐν σκότει καθημένους

Οὐκ ἐκ τῆς γῆς ἀνεφάνη ὁ Χριστός, ἀλλ' ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπεφάνη. Κατῆλθεν
ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ.

Οὐκ ἄνθρωπος ποιῶν ἑαυτὸν Θεόν ὁ Χριστός, οὐ βδέλυγμα, ἀλλὰ Θεός Εὐλογητός, ἄνθρωπος ἀληθῶς τῇ φύσει γεγονώς.

Οὐκ ἐκ τοῦ χρόνου προέκυψεν, οὐ χρόνου ποίημα, οὐ κτίσμα ὁ Χριστός, ἀλλὰ Δημιουργός τῶν ἀπάντων καὶ Ποιητής τῶν Αἰώνων Προαιώνιος.

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός καὶ οὐκ ἄλλος. Ἐκ τῶν ἄνω εἰς τὴν γῆν ἐρχόμενος, ὡς Θεός κενώσας ἑαυτόν. Ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὸν Οὐρανὸν τοῦ Οὐρανοῦ ἐρχόμενος, ὡς ἄνθρωπος τὴν κτιστὴν φύσιν δεδοξασμένην ἀνυψῶν. Καὶ πάλιν μετὰ Δόξης φοβερᾶς ἀνερχόμενος, ὡς Κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν, «*Ὁὗ τῆς Βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος*». Διό καὶ προθύμως κατὰ θέμιν ψάλλομεν Αὐτῷ τὸ Ἀλληλούϊα.

8. ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΝ

Ἵτι παρά σοί πηγὴ ζωῆς, Κύριε, ἐν τῷ φωτί σου ὀφόμεθα φῶς:

Σῶσον ἡμᾶς, ΥἴΕ ΘΕΟΥ,

**ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ μεταμορφωθείς,
ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούϊα.**

Φῶς Ἄκτιστον καὶ Ζωὴ Προαιώνιος ὁ ἐν τῷ Θαβώρ τοῖς ποσὶν ἀναβάς. Σύν ἀνθρώποις ὡς ἄνθρωπος ὁ Χριστός ἐπὶ τοῦ ὄρους ἀνέρχεται, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ὄρους οὐ κατέχεται, μᾶλλον δέ, Προαιώνιος Μονογενὴς Θεοῦ ΥἴΟΣ ὑπὸ τοῦ Ἀνάρχου Αὐτοῦ Πατρὸς μαρτυρεῖται. Μεταμορφούμενος γὰρ ἀποκαλύπτει τῆς πανταχοῦ Αὐτοῦ παρουσίας τὸ Ἄκτιστον τῆς Θεότητος Φῶς ἐκ τοῦ Προαιωνίου Αὐτοῦ Προσώπου ἐκπηγάζον.

Προαιώνιος Πηγὴ Ζωῆς, ὁ Χριστός, εἰ καὶ θνητῇ σαρκὶ ἐν τῷ Θαβώρ περιβάλλεται. Προαιώνιον Φῶς ἐκ Φωτός, ὁ Χριστός, εἰ καὶ κτιστῇ σαρκὶ Αὐτό συγκαλύπτεται. «*Πάλιν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε λέγων Ἐγὼ εἰμὶ τὸ Φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ Φῶς τῆς Ζωῆς*» (Ἰωάν. Η' 12). Μεταμορφούμενος πρὸς στιγμὴν ὁ Ἰησοῦς, τὸ ἑαυτοῦ Ἀἶδιον ἀποκαλύπτει καὶ πάντας τοὺς ἀνά τοὺς αἰῶνας μαθητάς Αὐτοῦ βεβαίως πείθει, ὅτι Θεοῦ ΥἴΟΣ Μονογενὴς Ἀνάρχως ὑπάρχει, ὅτι Προαιώνιος ἔχει τὴν Ὑπαρξιν, ὅτι πρὸ χρόνου ἀχρόνως ἔχει τὴν Ἀρχὴν τῆς Ὑποστάσεως Αὐτοῦ ἐν τῷ Προανάρχῳ Πατρί.

Διό καὶ ἡ Ἐκκλησία Αὐτῷ ψάλλει: «*Ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Θαβώρ, μετεμορφώθης Ἰησοῦ, Ἄναρχε Σῶτερ, Χριστέ.*»

Χριστός, τὸ ἐν ἀρχῇ Φῶς. Χριστός, τὸ Φῶς τὸ Προαιώνιον. Χριστός, τὸ Φῶς τὸ Ἄκτιστον. Χριστός, τὸ Φῶς τὸ Ἀἶδιον. Χριστός, τὸ Φῶς τὸ Ἀχρονον. Χριστός, τὸ Φῶς τὸ Ἐνδοξον. Χριστός, τὸ Φῶς τὸ Ἀτελευτότητον. Χριστός, τὸ Φῶς τὸ Ἀδιάδοχον. Χριστός, τὸ Φῶς τὸ πάντας ζωὴν παρέχον. Χριστός, τὸ Φῶς τοῦ Μέλλοντος Αἰῶνος. Χριστός, τὸ Φῶς τῆς Ὀγδόης Ἡμέρας.

9. ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Υψοῦτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε
τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν Αὐτοῦ, ὅτι Ἅγιός ἐστιν·

Σῶσον ἡμᾶς, ΥΙΕ ΘΕΟΥ, ὁ σαρκί σταυρωθεῖς,
ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλούϊα.

Ὁ κατελθὼν ἐκ τῶν οὐρανῶν κατὰ συγκατάβασιν καί οὐ κατὰ μετὰβασιν, ὁ καταβάς ἐκ τῶν οὐρανῶν ὄντολογικῶς καί οὐ τοπικῶς, ὁ κενώσας ἑαυτὸν ἀναλαβὼν φύσιν ὑποδεεστέραν τῆς ἑαυτοῦ, ὁ κτιστὴν σάρκα ἐμφυχωμένην λογικὴν χρόνῳ ὑποστήσας ἐν τῇ ἐκ τοῦ Πατρὸς πρό αἰῶνος Γεννηθεῖσαν Ὑπόστασιν Αὐτοῦ, ὁ ἄκρα εὐσπλαχνία ταπεινώσας ἑαυτὸν γενόμενος ἄνθρωπος καί Σταυρωθεῖς ὑπὸ τοῦ πλάσματος Αὐτοῦ, Θεός ἐστίν Ὑψηλός, ἐκ Θεοῦ Ἀληθινοῦ.

Ὁ ἐκ τῶν οὐρανῶν Ὑψηλός Θεός, καί ἐκ τῆς γῆς ὑψώθη ἐπὶ Ξύλου Σταυροῦ. Διὸ καί ἡμεῖς προσκυνοῦμεν τὸ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν Αὐτοῦ, τόν Τίμιον Σταυρόν, ὡς Ὑψος Θεοῦ Μέγιστον καί Ὑπερτέλειον.

Σταυρός τὸ ὕψος τοῦ Χριστοῦ ὑπερύψωσεν. Σταυρός ἡ Δόξα τοῦ Χριστοῦ τὴν κτίσιν ἠγίασεν. Σταυρός τὴν θέωσιν τοῖς πιστοῖς ἐ χάρισεν.

Σταυρός ἀπὸ τόν Οὐρανόν ἕως τὴν γῆν καί ἀπὸ Ἀνατολῶν ἕως Δυσμῶν τόν κόσμον τῷ Πατρὶ προσήλκυσεν. Σταυρός τῆς κτίσεως τὴν φύσιν τῷ Υἱῷ προσήλωσεν. Σταυρός τόν πεπτωκότα ἄνθρωπον τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καθηγίασεν.

Διὰ Σταυροῦ ἡ Ἁγία Τριάς τόν κόσμον ἐξήγγισεν. Διὰ Σταυροῦ ἡ Ἁγία Τριάς τόν κόσμον ἐφίλησεν. Διὰ Σταυροῦ ἡ Ἁγία Τριάς τόν κόσμον ἐσφράγισεν.

Προσκυνοῦμε τόν Τίμιον Σταυρόν, τὴν Νίκην τῆς Ἁγίας Τριάδος. Προσκυνοῦμε τόν Τίμιον Σταυρόν, τὸ Ἔλεος τῆς Ἁγίας Τριάδος. Προσκυνοῦμε τόν Τίμιον Σταυρόν, τὴν Δόξαν τῆς Ἁγίας Τριάδος.

10. ΤΗ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου·

Θεός Κύριος καί ἐπέφανεν ἡμῖν·

Σῶσον ἡμᾶς, ΥΙΕ ΘΕΟΥ, ὁ ἐπὶ πώλου ὄνου καθεσθεῖς,
ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλούϊα.

Ἀλληλούϊα τῷ ἐπὶ πώλου ὄνου καθεσθέντι. Ἀλληλούϊα τῷ ταπεινῷ καί πράῳ Βασιλεῖ τῷ ἐφ' ἡμῖν Βασιλεύοντι. Ἀλληλούϊα τῷ συγκαταβάντι Κυρίῳ καί τὸ πλάσμα Αὐτοῦ Ὑψώσαντι. «Ὁ γὰρ ἔχων Θρόνον Οὐρανόν καί ὑποπόδιον τὴν γῆν, ὁ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς Λόγος καί ΥἱΟΣ Συναΐδιος, ἐπὶ πώλου ἀλόγου ἐμετρίασε σήμερον.»

Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ὑμνον Ἀγγέλων παῖδες Ἑβραίων ψάλλουσι, διότι

οὐκ εἰς τό ἴδιον ὄνομα ἦλθεν ὁ Χριστός, ὡς μέλλει τόν Ἀντίχριστον ἔρχεσθαι, ἀλλ' εἰς τό ὄνομα τοῦ πέμψαντος Αὐτόν Πατρός.

Τόν σαρκί ἐρχόμενον ἐν ὀνόματι Κυρίου, πρῶτος ὁ ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνος Ἐωσφόρος ἐφθόνησεν, καί οἱ αὐτοῦ πρωτότοκοι παῖδες, Γραμματεῖς καί Φαρισαῖοι καί παρανόμου Συνεδρίου Ἀρχιερεῖς, δωρεάν ἐμίσησαν. **Τόν σαρκί ἐρχόμενον ἐν ὀνόματι Κυρίου**, Χριστόν τόν Ἀληθινόν Θεόν ἡμῶν, Αἰρετικοί πάντες ἀφρόνως ἐλάκχησαν, ὧν τελευταῖος ὁ Κτενᾶς εἰς κτίσμα ὑπεβίβασεν.

Πῶς οὖν κτίσματι ψαλοῦμεν, τό «**Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου**»; Πῶς κτίσματι ἄσωμεν τό «**Ἔσσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις**»; Πῶς κτίσματι προστρέξωμεν εἰς Σωτηρίαν ἡμῶν; Πῶς κτίσματι προσδώσωμεν τό ὑπέρ πᾶν ὄνομα, καί Υἱόν Θεοῦ αὐτό καλέσωμεν; Πῶς δέ τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, τόν Μονογενῆ, κτίσμα κηρύξωμεν; Ἄκτιστος καί Προαιώνιος ὁ κτιστῆ καί χρονικῆ φύσει τῷ Αὐτοῦ πλάσματι προσερχόμενος εἰς Σωτηρίαν Χριστός ὁ Κύριος.

11. Τῆ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τόν Θεόν·

Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραήλ·

**Σῶσον ἡμᾶς, ΥἱΕ ΘΕΟΥ, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν,
ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούϊα.**

Εὐλογητός ὁ Θεός καί αἰνετός σφόδρα. Εὐλογία Θεοῦ ἡ Ἐκκλησία, ἐν ἣ αἰνεῖται τό ὄνομα Κυρίου ἀπό τοῦ αἰῶνος καί ἔως τοῦ αἰῶνος. Ἐν Ἐκκλησίαις Εὐλογεῖται ὁ Τριαδικός Θεός· ἐν Ἐκκλησίαις Εὐλογεῖται ἡ Ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ· ἐν Ἐκκλησίαις Εὐλογεῖται καί ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εὐλογεῖται ἐν Ἐκκλησίᾳ Ἀγγέλων. Εὐλογεῖται ἐν Ἐκκλησίᾳ ἀνθρώπων. Εὐλογεῖται ἐν τῇ Μιᾷ, Ἁγίᾳ, Καθολικῇ καί Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων. Εὐλογεῖται ἐν τῇ Θεῖᾳ Εὐχαριστίᾳ: «**Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος, Σαβαώθ, πλήρης ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ τῆς Δόξης Σου. Ἔσσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις. Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ἔσσαννά ὁ ἐν τοῖς ὑψίστοις.**»

Εὐλογοῦμεν τόν Θεόν τόν Ἄναρχον καί Ἀναλλοίωτον, τόν Τρισυπόστατον καί Ὁμοούσιον. Εὐλογοῦμεν τόν Ἀτρέπτως Ἐνανθρωπήσαντα, ἐκ πηγῶν Ἰσραήλ καί ἐκ γένους Δαυίδ, Προαιώνιον Μονογενῆ Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ Πατρός. Εὐλογοῦμεν «**τόν πρό ἡλίου Ἥλιον δύναντα ποτέ ἐν τάφῳ**» καί Ἀναστάντα τριήμερον παντοδυνάμως ὡς Ἡμέραν Ἀἶδιον καί Ἄδυτον καί Ἀνέσπερον. Οὗτος ἐστίν ὁ Ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, ὁ σώσας τήν κτίσιν ἅπασαν ἐκ τῆς φθορᾶς ἐν τῇ Ἀναστάσει τῆς Θεοῦποστάτου Αὐτοῦ Σαρκόσ. Διό καί εὐσεβοφρόνως ψάλλομεν Αὐτῷ τό Ἀλληλούϊα.

12. ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΑΝΑΛΗΨ'ΙΝ

Ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῶ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος·
Σῶσον ἡμᾶς, ΥἱΕ ΘΕΟΥ, ὁ ἐν δόξει ἀναληφθεὶς
ἀφ' ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς,
 ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούϊα.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας Οἰκονομίαν, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώ-
 σασ τοῖς οὐρανόις, ἀνελήφθη ἐν δόξει Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν,
 οὐδαμῶθεν χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων Ἀδιάστατος.

Ἀνάβασις μετὰ σαρκός, ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανόν, ὅθεν ἄνευ σαρ-
 κός προηγήθη ἢ κατάβασις. Ἐκ τοῦ ὅρου ἐν ἀλαλαγμῶ καὶ ἐν
 φωνῇ σάλπιγγος ἀνάβασις εἰς τὸν οὐρανόν, ὅθεν ἀνωδύνως καὶ
 κρυφίως ἐν σπηλαίῳ προηγήθη ἢ κατάβασις. Ἄσωμεν οὖν «τῷ
 Θεῷ τῷ ἐπιβεβηκότι ἐπὶ τὸν Οὐρανόν τοῦ Οὐρανοῦ κατὰ Ἀνα-

τολάς» (Ψαλμ. ΕΖ' 34).

Καθὼς ὁ αἰσθητὸς ἥλιος ἐκβαίνει ἀπὸ τοῦ ἑνα ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ, ἀπὸ τὴν Ἀνα-
 τολήν, καὶ καταντᾷ πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ ἄκρον, «Ἀπ' ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ ἡ ἔξοδος
 αὐτοῦ, καὶ τὸ κατάντημα αὐτοῦ ἕως ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ» (Ψαλμ. ΙΗ' 7), οὕτω
 καὶ Χριστὸς ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀνατείλας πρό αἰῶνων ἀπὸ
 τὸν ὑπερουσίον καὶ ὑπέρφωτον κόλπον τοῦ Πατρὸς ὡς νοητὸς Ἥλιος, κατήλθεν
 εἰς τὴν γῆν ὡς τέλειος ἄνθρωπος σαρκωθεὶς ἐκ τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας, καὶ τελέ-
 σασ πᾶσαν Οἰκονομίαν ἀνέρχεται πάλιν εἰς τὸν Οὐρανόν καὶ καταντᾷ εἰς τὸν αὐτὸν
 κόλπον τοῦ Πατρὸς Του, ὅθεν οὐδέποτε ἐχωρίσθη. «Ἐξῆλθον παρά τοῦ Πατρὸς
 καὶ ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον· πάλιν ἀφίημι τὸν κόσμον καὶ πορεύομαι πρὸς τὸν
 Πατέρα» (Ἰωάν. ΙΣΤ' 28).

Ἄν καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν Πατέρα ὁ Ἰησοῦς, ἦτοι ἔλαβε φύσιν ἐτέραν τοῦ Πα-
 τρὸς καὶ ἐγένεν ἄνθρωπος λαβὼν τὴν φύσιν τῆς Μητρός, οὐκ ἀφῆκε ποτέ τὸν Πα-
 τέρα, ἦτοι ἀχώριστος μεμένηκε τῷ Πατρί, διὰ τὸ ΓΕΝΝΗΤΟΝ τῆς Ὑποστάσεως
 Αὐτοῦ, διὰ τὸ ΑΤΡΕΠΤΟΝ τοῦ Προσώπου Αὐτοῦ, διὰ τὴν ΑΛΛΗΛΟΠΕΡΙΧΩ-
 ΡΗΣΙΝ τῶν Ὑποστάσεων, καὶ διὰ τὸ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΝ τῆς Αὐτοῦ Θεότητος.

Ἀλαλαγμὸς δὲ καὶ φωνὴ σάλπιγγος (Ἑορτὴ Σαλπίγγων, τέλος ἑορτῶν) εἰς τὴν
 Θείαν τοῦ Ἰησοῦ Ἀνάληψιν. Ἀλαλαγμὸς μὲν διὰ τὴν ἔκστασιν καὶ τὸ θάμβος τῶν
 ἀνθρώπων, φωνὴ σάλπιγγος δὲ διὰ τὴν ἐπινίκιον χαρὰν καὶ τὴν ἡδονὴν τῶν
 Ἀγγέλων, ὁρώντων τὸν Βασιλέα τῆς Δόξης Ἰησοῦν εἰσερχόμενον εἰς τὴν οἰκεί-
 αν Δόξαν μετὰ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἡνωμένης ἐν τῇ Ἀνάρχῳ Ὑποστάσει
 Αὐτοῦ.

Ἡ ἀνθρωπίνη φύσις πέπτωκεν καὶ θανάτου ὑποχείριον γέγονεν διὰ τοῦ πρώτου
 Ἀδάμ, τοῦ ἐκ γῆς χοϊκοῦ. Διὰ δὲ τοῦ δευτέρου Ἀδάμ, τοῦ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κα-
 τελθόντος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀνθρωπίνη φύσις νίκην κατὰ τοῦ θανάτου ἐκέρδι-
 σεν, καὶ ἐν τῷ Προαιωνίῳ Προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ, ἀνελήφθη ἀπὸ τὴν γῆν, διήλθεν
 τοὺς οὐρανοὺς, ὑπερέβη πάσας τὰς Ἀγγελικὰς τάξεις προσκυνηθεῖσα ὑπ'
 αὐτῶν ὡς ὁμόθεος, ἐκάθησεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς ἐπὶ Θρόνου Θεότητος, καὶ
 λατρεύεται ὑπὸ πάσης τῆς κτίσεως, διὰ τὸ ὑποκείμενον Πρόσωπον, διὰ τὴν
 Ὑπόστασιν τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος
 ἀτρέπτως ἐκ Παρθένου Μαρίας.

13. ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ καὶ Τῆ ΔΕΥΤΕΡᾶ Τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Ἐψώθητι, Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου·
ἄσωμεν καὶ φαλοῦμεν τὰς δυναστείας σου·
Σῶσον ἡμᾶς, ΠΑΡΑΚΛΗΤΕ ΑΓΑΘΕ,
ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλούϊα.

Ὁ Ὑψιστος οὐχ ὑφούται, ὅτι φύσει εἰς τό ἔπακρον τῆς Δόξης Αὐτοῦ ἀεὶ ἐδραῖος ἐστίν. Ἀλλ' ἡμεῖς τὰς δυναστείας Αὐτοῦ κατ' ὀλίγον ὀρῶντες ἐξιστάμεθα, καὶ ἐκθαμβούμενοι ὑπερουφούμεν Αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Ἄχρονος Θεός χρόνον ἐποίησεν, καὶ ἐν χρόνῳ ὁ ἴδιος κατώκησεν, καὶ ὁ χρόνος τῆς αἰωνιότητος γευσάμενος εἰς τὴν ἄχρονον αἰδιότητα ἐξυψώθη. Ὁ Ὄν, ὄντα ἐκ τοῦ μὴ ὄντος ἔκτισεν, καὶ τὴν κτίσιν καταφθαρεῖσαν ἀνεκαίνισεν, καὶ διὰ τῆς Αὐτοῦ πληρότητος εἰς ὕψος ἀφθαρσίας αὐτὴν ἐτελείωσεν.

Κυρίου ἡμέρα ἡ Πεντηκοστή, καὶ Κυριακὴ ἁγία ἐστίν, ὀγδόη μὲν ὡς ὑπὲρ τὴν ἐβδόμη ἀριθμουμένη καὶ πρώτη ὡς ἀρχὴ ἡμερῶν. Πολλὰ δὲ τὰ προνόμια τῆς ἁγίας Κυριακῆς, ὅτι ἐν Κυριακῇ ἤρχισεν ἡ Κτίσις, ἐν Κυριακῇ ἤρχισεν ἡ τῆς Κτίσεως Ἀνακαίνισις, ἐν Κυριακῇ ἤρχισεν καὶ ἡ Τελείωσις τῆς Κτίσεως.

Τὴν μὲν Ἀρχὴν τῆς Κτίσεως ἐνόησεν ἐξόχως ὁ Πατήρ, κατὰ τό πρῶτον τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως Ἄρθρον, «Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, Πατέρα, Παντοκράτορα, Ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων», συνεργούντων βεβαίως καὶ τοῦ Υἱοῦ, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐν ᾧ τὰ πάντα ζεῖ καὶ κινεῖται, κατὰ τῆς Θείας Τριάδος τὴν Ταυτουργίαν.

Τὴν δὲ Ἀρχὴν τῆς Ἀνακαίνισεως ἐνόησεν ἐξόχως ὁ Υἱὸς διὰ τῆς Ἐνανθρωπήσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, συνεργούντων βεβαίως καὶ τοῦ Πατρός καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τῆς Θείας Τριάδος τὴν Ταυτουργίαν.

Καὶ τὴν Ἀρχὴν τῆς Τελειώσεως τῆς Κτίσεως ἐνόησεν ἰδιαίτερος τό Πνεῦμα τό Ἅγιον διὰ τῆς Αὐτοῦ ἐν τῷ Ὑπερώω καταβάσεως, συνεργούντων βεβαίως καὶ τοῦ Πατρός καὶ τοῦ Υἱοῦ κατὰ τῆς Θείας Τριάδος τὴν Ταυτουργίαν.

Τὰ πάντα γὰρ εἰς τόν ὁρατὸν καὶ ἀόρατον κόσμον συντελοῦνται ἐκ Πατρός δι' Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, κατὰ τὴν ρῆσιν τῶν Θείων Πατέρων.

Χρόνου ἡμέρα μία ἡ Πεντηκοστή καὶ ὑπὲρ χρόνον ἡμέρα ἀδιάδοχος. Πεντηκοστή ἡμέρα ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τῆς Ἀναστάσεως ἕως τῆς Κυριακῆς τῆς Καταβάσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλ' οὐ χρόνος τὴν ἡμέραν ταύτην ἐγέννησεν. Ἀριθμὸς ἐβδομάδων ἑπτὰ, ὁ χρόνος ἀριθμὸς, τὴν Πεντηκοστήν οὐκ ἐξήρχησεν γεννῆσαι ἡμέραν, μᾶς ἔτι δεούσης, ἣν ὡς δῶρον ἐλάβομεν ἐκ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, ὀγδόην τε οὖσαν τὴν αὐτὴν καὶ πρώτην, μᾶλλον δὲ μίαν καὶ ἀκατάλυτον, κατὰ τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Θεολόγον, τὸν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὑπέρμαχον.

Ταύτην τὴν Πεντηκοστήν, τὴν ἐκ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος ἀνέσπερον καὶ ἀδιάδοχον ἡμέραν εἰσελθοῦσαν εἰς τὸν χρόνον, λαμβάνομεν πάντες οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἐν χρόνῳ διὰ τῶν Μυστηρίων, καὶ οὕτω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἰσερχό-

μεθα, και Πνεύματος Ἁγίου Κοινωνία ἔχομεν, και τῆς Χάριτος τοῦ Κυρίου και Θεοῦ και Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετέχομεν, και εἰς τὴν Βασιλείαν τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ και Πατρός ζῶμεν και κινούμεθα, και τὴν ὑπὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος Τελείωσιν τοῦ σύμπαντος τῆς κτίσεως κόσμου εὐφροσύνως ἐορτάζομεν.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Ἁγία Τριάς ὁ Θεός ἡμῶν, ἡμᾶς ἐπλασεν, ἐλεεῖ, και σώζει, ἐκ Μιᾶς Θελήσεως και διὰ Μιᾶς Ἐνεργείας. Ταυτουργεῖ γάρ. Ἀρχὴ ὁδῶν πάσης κτίσεως, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ Μονογενής, ὁ διὰ τό Γεννητόν Αὐτοῦ Ὑποστατικόν Ἰδίωμα Σαρκωθεῖς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου και Μαρίας τῆς Παρθένου και Ἐνανθρωπήσας και τὴν κτίσιν πᾶσαν ἀνακεφαλαιώσας.

Ὁ Μονογενής Υἱὸς και Λόγος τοῦ Θεοῦ, Προαιώνιος και Ἀθάνατος, ὑπάρχων ἐκ Πατρός, κατεδέχθη διὰ τὴν ἡμετέραν Σωτηρίαν νὰ Σαρκωθῆ ἐκ τῆς Ἁγίας Θεοτόκου και Ἀειπαρθένου Μαρίας, προσλαβὼν ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἐν τῇ Αὐτοῦ Ἀνάρχῳ, Προαιωνίῳ και Ἀτρέπτῳ Ὑποστάσει. Ἡ ἐκ Πατρός πρό αἰῶνος Γεννηθεῖσα Ὑπόστασις τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ και Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἔθεσεν Ἐαυτὴν ὑποκειμενον και τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Θεός ὢν ὁ Λόγος, ΑΤΡΕΠΤΩΣ γέγονεν ἄνθρωπος ἀληθῶς ἐκ Μητρός ἐν χρόνῳ. Και ὡς πρὸς τὴν πρώτην φύσιν,

τὴν Θεϊκὴν, και ὡς πρὸς τὴν προσληφθεῖσαν φύσιν, τὴν ἀνθρωπίνην, ἀλλὰ και ὡς πρὸς τὴν ὑποκειμένην τῶν δύο φύσεων Ὑπόστασιν, τὴν ἐκ Πατρός ἐξ αἰδίου τό εἶναι ἔχουσαν, ΑΤΡΕΠΤΩΣ ἐνηθρώπησεν ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος. Θεός ὢν, ἐσταυρώθη ὡς ἄνθρωπος, και τὴν ἰσχύν τοῦ θανάτου ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, διὰ τοῦ ἰδίου Του θανάτου ἐπάτησεν.

Διὰ τοῦτο πάντοτε ἐν Ἐκκλησίαις ἐξαιτούμεθα ἵνα σώσῃ ἡμᾶς ὁ Χριστός, ὁ Εἰς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὁ αἰεὶ συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ και τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι: «Ὁ Μονογενής Υἱὸς και Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀθάνατος ὑπάρχων, και καταδεξάμενος διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, σαρκωθῆναι ἐκ τῆς Ἁγίας Θεοτόκου και Ἀειπαρθένου Μαρίας, ΑΤΡΕΠΤΩΣ ἐνανθρωπήσας, σταυρωθεῖς τε, Χριστέ ὁ Θεός, θανάτῳ θάνατον πατήσας, Εἰς ὢν τῆς Ἁγίας Τριάδος, συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ και τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, σῶσον ἡμᾶς.»

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΠΕΝΘΗ

(†) Ο ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ π. ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ ΚΑΤΣΟΥΛΗΣ (1909 - 2006)

Τήν 23ην Ἀπριλίου 2006 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ πλήρης ἡμερῶν, εἰς ἡλικίαν 97 ἐτῶν, ὁ μακαριστός Ἀρχιμανδρίτης π. Κάλλιστος, κατά κόσμον Κωνσταντῖνος Κατσούλης.

Ἐγεννήθη τό 1909 εἰς τήν νήσον Νάξον τῶν Κυκλάδων, ὑπό εὐσεβῶν γονέων, Δημητρίου († 1920) καί Αἰκατερίνης († 1911).

Ἐίχε ἕνα ἀδελφόν, ὁ ὁποῖος ἀπέθανεν μικρός, καί δύο ἀδελφάς, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μικρότερη, ἡ Εἰρήνη, ἐκάρη ὑπό τοῦ ἰδίου Μοναχῆ μετά τό 1950, εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Παναγίας Πευκοβουνογιατρῖσσης, καί ἔλαβε μετά τοῦ Ἀγγελικοῦ Σχήματος τό ὄνομα Μαριάμ.

Εἰς βρεφικήν ἀκόμη ἡλικίαν ἔμεινεν ὀρφανός ἀπό μητέρα, καί ὁ πατήρ του, μῆ δυνάμενος οἰκονομικῶς νά ἀναθρέψῃ τά ὀρφανά τέκνα του εἰς τήν Νάξον, τά ἐπῆρε καί μετέβη εἰς τόν Πειραιᾶ πρὸς ἀναζήτησιν ἐργασίας.

6.01.1949. Κατά τήν πανήγυριν τῶν Θεοφανείων ὁ π. Κάλλιστος ὡς Ἱεροδιάκονος (σημειούμενος διά βέλους) ὄπισθεν τοῦ πρωτοσυγγέλου π. Εὐγενίου (ἄκρον δεξιᾶ). Διακρίνεται δίπλα του, ὁ τότε Ἐπίσκοπος Κορινθίας Κάλλιστος, εἰς τό κέντρον ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κυρός Ματθαῖος καί ὁ Θεσ/νίκης κυρός Δημήτριος.

29.08.1974. Ἀπό τήν περιφορᾶν τῆς εἰκόνης ἡμέραν ἐορτασμοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου εἰς Ροῦφ Ἀθηνῶν. Διακρίνεται ὁ Ἀείμνηστος Ἀρχιμανδρίτης π. Κάλλιστος μετά τῶν Ἀρχιερέων κυροῦ Δημητρίου καί Ἀθηνῶν Ἀνδρέου.

Ἐκεῖ ὁ μικρός Κωνσταντῖνος εἰς ἡλικίαν περίπου 10 ἐτῶν ἔγινε ὑπηρετής εἰς πλουσίαν οἰκογένειαν καί ἠσχολεῖτο μέ ὄλας τάς ἐργασίας τοῦ σπιτιοῦ διά νά ἐξοικονομήσῃ μετά κόπου καί μόχθου τόν ἐπιούσιον. «Ἐκανα ὄλες τίς ἐργασίες τοῦ σπιτιοῦ, ἐκτός ἀπό τό μαγεῖρεμα», ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος εἰς τήν διήγησιν τῆς βιογραφίας του. (*)

Ἀργότερον ἐγκατεστάθη εἰς οἰκίαν συγγενῶν προσφύγων καί ἠργάζετο εἰς Ἀρτοποιεῖον. Εἰς Νυχτερινόν Σχολεῖον ὅπου ἐφοίτησεν ἔμαθε πολύ ὀλίγα, τά στοιχειώδη μόνον γράμματα. Τά ὑπόλοιπα τά ἐδιδάχθη ἀργότερον εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τῆς Παναγίας Πευκοβουνογιατρῖσσης, ἀπό Μοναχῆς διδασκάλισσες, ἀλλά τά ἔμαθε καί ἀπό τήν μελέτην τῶν θείων Γραφῶν καί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων εἰς τήν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἐπέδωθε μετά ζήλου.

Εἰς τόν Στρατόν ὑπηρετήσεν δι' ὀλίγον διάστημα εἰς τό Σῶμα τοῦ Ναυτικοῦ ἀπό ὅπου ἀπῆλλάγη συντόμως, ὡς ἔχων ὑπό τήν προστασίαν του δύο

(*) Σημείωσις: Τά βιογραφικά του στοιχεῖα ἐλήφθησαν ἐξ ἰδίων του πληροφοριῶν, τάς ὁποίας πολλάκις εἰς συνομιλίας παρεῖχεν, ἀλλά καί ἀπό τήν τελευταίαν του ἀφήγησιν πρὸς τόν Παναγιώτατον Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης κ. κ. Χρυσόστομον, τήν Μεγάλην Τετάρτην, 6-4-2006, εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

ἀδελφάς ὀρφανάς, δηλαδή, ὡς προστάτης οἰκογενείας.

Τό 1929, εἰς ἡλικίαν εἴκοσι (20) περίπου ἐτῶν, ἐγνώρισε μέ ἀξιοθαύμαστον τρόπον τόν τότε Ἱερομόναχον Ματθαῖον Καρπαθάκην καί ἀργότερον Ἀρχιεπίσκοπον Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος, κυρόν Ματθαῖον Α΄. Ἐπληροφορήθη ὅτι κάποιος σεβαστός καί φημισμένος Ἱερομόναχος ἐξ Ἁγίου Ὁρους εὕρισκετο εἰς οἰκίαν γνωστῶν του καί ἐκεῖ τόν ἐπεσκέφθη. Ὁ π. Ματθαῖος Καρπαθάκης, ἄνευ προηγουμένης συστάσεως, τόν προσεφώνησε μέ τό ὄνομά του λέγοντας: «Καλῶς τόν Κωνσταντῖνο. Ἔλα, ἡ Παναγία σέ προσκαλεῖ». Αὐτή ἦτο καί ἡ πρώτη πρόσκλησις τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτόν, ἡ ὁποία ἤρchiσε νά καλλιεργῆται μυστικῶς εἰς τόν νοῦν του.

Μετά ἀπό αὐτό τό γεγονός ἐπεσκέφθη τό Μοναστήριον τοῦ Ἱερομονάχου Ματθαίου εἰς Κερατέαν Ἀττικῆς ἐπ' εὐκαιρίᾳ κάποιας ἀγρυπνίας. Ἐκεῖ ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν του, ὁ Θεός διά τοῦ Ἱερομονάχου Ματθαίου, θεραπεύει θαυματουργικῶς ἀσθενῆ παράλυτον ὄντα. Μετά τό γεγονός αὐτό λαμβάνει τήν ἀπόφασιν νά παραμείνῃ καί νά ὑπηρετήσῃ τόν Θεόν, ὑπό τήν πνευματικὴν καθοδήγησιν τοῦ π. Ματθαίου, ὡς ἐξωτερικός Μοναχός εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Παναγίας Πευκοβουνογιατρίσεως κατ' ἀρχήν καί ἀργότερον εἰς τήν Ἀνδρῶν καί Σεβασμίαν Δεσποτικὴν Ἱεράν Κοινοβιακὴν Μονήν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος εἰς Κουβαρᾶ Ἀττικῆς, Κτίτωρ καί Ἰδρυτής τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ ἴδιος πνευματικός Πατήρ καί Ἠγούμενος, ὁ τότε Ἱερομόναχος Ματθαῖος Καρπαθάκης.

Οἱ συγγενεῖς του βεβαίως τόν ἀνεξήτησαν, ἐπιθυμοῦντες, ὡς καλός νέος ὅπου ἦτο, σώφρων καί ἐργατικός, νά τόν ἀποκαταστήσουν διά γάμου μέ ἓνα γνωστό τους πρόσωπον. Αὐτός ὅμως προετίμησεν τήν Μοναχικὴν πολιτείαν ἀπό τόν ἐγγαμον βίον καί οὕτω παρέμεινεν εἰς τήν Ἱεράν Μονήν. Τό 1940 ἐκάρη Μοναχός ὑπό τοῦ τότε Σεβασμιωτάτου Βρεσθένης Ματθαίου, λαβῶν τό ὄνομα Κάλλιστος, καί ἀργότερον, τόν Σεπτέμβριον τοῦ 1948, ἐχειροτονήθη ὑπό τοῦ ἰδίου Ἱεροδιάκονος.

Εἰς τὰς Ἱεράς Μονάς ἠργάζετο ἀόκνως καί διά τὰ πνευματικά καί διά τὰ ὑλικά. Ἐγκρατής, ὑπά-

Ὁ π. Κάλλιστος εἰς τό κελλίον του, εἰς τήν Ἱ. Μονήν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου (2005) μετά τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ.κ. Χρυσοστόμου.

27.04.2006. Ὁ π. Κάλλιστος καθήμενος ἐμπροσθεν τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ.κ. Χρυσοστόμου καί μέ τοὺς Πατέρας τῆς Ἱ. Μονῆς κατά τήν ἑορτήν τῆς Ἀνακομιδῆς τῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

κουος, φιλακόλουθος καί καλλίφρονος, ὡς εἶχεν ὑπό τοῦ Θεοῦ τό τάλαντον, ὑπηρετοῦσεν ἀσμένως τοὺς ἀδελφούς, τοὺς Μοναχούς, τήν Ἐκκλησίαν καί τοὺς Προεστώτας του, ὅπου αἱ ἀνάγκαι τόν καλοῦσαν. Καθῶς δέ ἦτο καί ἰσχυρᾶς σωματικῆς κράσεως, προσέφερεν ἀόκνως καί σωματικᾶς, χειρωνακτικᾶς ἐργασίας διά τὰς ἀνάγκας ἐπιβιώσεως καί τῶν δύο Ἱερῶν Μονῶν, τῆς γυναικειᾶς Ἱ. Μονῆς Παναγίας καί τῆς Ἀνδρῶς Ἱ. Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος. Βοηθοῦσε οὕτω εἰς ἐργασίας, γεωργικᾶς, ξυλουργικᾶς, οἰκοδομικᾶς, ὑδραυλικᾶς, ἀλλὰ καί εἰς τὰ περιβόλια, εἰς τόν μύλον, εἰς τήν ξυλοκορδέλλαν, εἰς τήν κατασκευὴν ὀροφῶν, εἰς τήν ἀλειαν, καί ὅπου ἀλλοῦ ὑπῆρχαν ἀνάγκαι. Ἀόκνως καί μετά προθυμίας πρωτοστάτησε καί διά τήν ἀνάπτυξιν τῶν κτιριακῶν ἐγκαταστάσεων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας. Συμμετεῖχε λοιπόν εἰς τήν οἰκοδομήν τῶν Ἱερῶν Ναῶν, Ἁγίας Μαρίνης, Ἁγίου Μηνᾶ, Ἁγίου Γεωργίου, Ἁγίας Ματρῶνης, Ἁγίου Μοδέστου, Ζωοδόχου Πηγῆς, Ἁγίας Τριάδος, ἀλλὰ καί

**Καθαρή Τρίτη 2006. Ο π. Κάλλι-
στος άφηγούμενος τά του βίου του.**

είς τόν Παρθενώνα, και είς ό,τι άλλο έχρειάζετο. Άνοιξε και έκτισε πηγάδια, καθώς και τήν λεγομένην «Γαλαρίαν» ύδατος τής Ζωοδόχου Πηγής.

Διετέλεσε δέ και μέλος του Ήγουμενοσυμβουλίου τής Άνδρώας Ίεράς Κοινοβιακής Μονής τής Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, είς Κουβαρά Άττικής.

Ίερεύς έχειροτονήθη μετά τήν κοίμησιν του Άγίου Πατρός Ματθαίου, υπό του τότε επισκόπου Πατρών Άνδρέου (μετά τό 1950). Έκτοτε αί ύπηρεσίαι του έπολλαπλασιάσθησαν και μετέβαινεν όπου αί ανάγκαι τής Έκκλησίας άπαιτούσαν.

Κατά τόν Διωγμόν εναντίον των Γ.Ο.Χ. (1951-1960), εκλείσθη ακόμα και είς τήν φυλακήν Χατζηκώστα των

Άθηνών, επί δύο έτη, μαζί μέ τόν τότε Έπίσκοπον Πατρών Άνδρέα και άλλους Πατέρας, μάλιστα άποσχηματισθείς υπό τής Δικαστικής Άρχής, κατά προτροπήν τής Σχισηματοαιρετικής Νεοημερολογιτικής Έκκλησίας. Ως γνωστόν, τήν περίοδον εκείνην, ή Νεοημερολογιτική Έκκλησία και ή Πολιτεία, είχαν κηρύξει άπηνή διωγμόν εναντίον των συγκεκριμένων Ίερών Μονών, Παναγίας Κερατέας και Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, προφασιζόμεναι κατασκευασμένας συκοφαντικές δυσφημίσεις και διαστρεβλωτικές κατηγορίας. Όπως είς τά άθεα όλοκληρωτικά καθεστώτα, παρά πάσαν έννοιαν Διεθνούς Δικαίου και τής κοινής λογικής, και κατά τρόπον άκρως άντισυνταγματικόν, τήν δεκαετίαν του 1950 είχε εξαπολυθή είς όλόκληρον τήν Ελλάδα Γενικότερος Διωγμός κατά των τηρούντων και κρατούντων τό Όρθόδοξον Ίουλιανόν (Παλαιόν) Ήμερολόγιον. Έκ δέ τής φυλακής έξήλθεν διά τής πληρωμής χρυσών λιρών προς τάς Δικαστικές Άρχάς, ως ό ίδιος μάς άνέφερεν.

Έκτός από τήν Ί. Μονήν, ίερουργούσε και είς άλλα παραρτήματα και ένορίας, όπως είς τήν Άγίαν Έλεούσαν Άμπελοκήπων, είς τά Ψαχνά Εύβοίας όπου ύπήρχεν Μετόχιον τής Ί. Μονής Παναγίας Κερατέας μέ Ίερόν Ναόν επ' όνόματι των Άγίων Άποστόλων, είς τήν Λάρισαν, είς τήν Κρήτην, και άλλα-
χοϋ.

Άρχιμανδρίτης προεχειρίσθη τό 1974 υπό του τότε Άρχ/που Άνδρέου. Διά πολλά συνεχή έτη ύπηρέτησεν ως έφημέριος είς τόν Ί. Ναόν Κοιμήσεως τής Θεοτόκου είς Μαγούλαν Έλευσίνος. Έκει ήργάσθη ως Λειτουργός και ως Πνευματικός, διακρινόμενος διά τήν φιλακολουθίαν του, τήν καλλιφωνίαν του, τελών Ίερά Μυστήρια, έξομολογών ως άριστος Πνευματικός και προσφέρων εν τέλει κάθε Πνευματικήν Ύπηρεσίαν είς όλους άκαμάτως, από τόν χώρον όπου έτάχθη υπό τής Έκκλησίας. Άλησμόνητοι θά μείνουν είς όσους τάς έξησαν αί άγρυπνίαι και θείαι Λειτουργίαι είς τάς όποίας συμμετείχεν ό π. Κάλλιστος, όστις μέ τήν μελωδικήν άπόδοσιν των τροπαρίων, του «Φώς Ίλαρόν», και των «Δοξα-
στικών» συγκινοϋσε έμφανέστατα και κατένυγε τό εκκλησίασμα.

Είς τόν συγκεκριμένον Ί. Ναόν τής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου ύπηρέτησεν έως τό 1990 περίπου, όποτε λόγω γήρατος και αδυνατών πλέον νά ίερουργήση έφυσήχασεν είς μικράν ιδιόκτητον πενιχράν οικίαν, διερχόμενος άσκητικώς τόν βίον του.

Έμφορούμενος από Πνεϋμα Γηνησίας Όρθοδοξίας και νηφαλιότητος, ήν διετήρει έως τελευταίας του άναπνοής, άντιμετώπισεν όρθοδόξως τά δύο έπάρατα προσφάτως γενόμενα σχίσματα είς τήν Έκκλησίαν του Θεού. Οϋτω και κατά τό Σχίσμα τής Νεοοικονομαχίας τό 1995, αλλά και κατά τό πρόσφατον, τό 2002, σατανικόν Σχίσμα τής Παναιρέσεως των Οίκουμινιστών, Έκκλησιολομάχων, Χριστομάχων, Τριαδομάχων, των προερχομένων εκ των Γ.Ο.Χ., ήτοι των Λ. Δ. Κτενά, Παν. Άλεξοπούλου και Χρυσοστ. Τζανή, εστάθη όρθοφρονών και όρθοδοξών, γνωρίζων, όμολογών και διακηρύσσων πάντοτε εύθαρσώς τήν Όρθόδοξον Όμολογίαν τής Έκκλησίας του Θεού, παραμένων πιστός είς όλας τάς επάλξεις της και στηλιτεύων δι' Άγιογραφικών και Ύμνολογικών ρητών τήν πλάνην των Αίρετικών Νεοοικονομάχων, Χριστομάχων και Έκκλησιολομάχων.

Άσθενής ών εκ του προκεχωρημένου γήρατος και αδυνατών πλέον νά έξυπηρετηθή σωματικώς μό-

Ἡ σепτή σορός τοῦ κοιμηθέντος π. Καλλίστου ἐκτεθειμένη εἰς προσκύνησιν εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῶν Ἁγ. Τριῶν Πατέρων.

προσευχῆς, ἐγκρατείας, ὑπακοῆς καί ἀγάπης.

Μετά ἀπό ἐπιδεινώσιν τῆς ἀσθενείας του ἐξεδήμησεν πρὸς Κύριον τὴν 23/4/2006, ἡμέραν Σάββατο, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, εἰς ἡλικίαν 97 ἐτῶν.

Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία ἐτελέσθη τὴν 25/4/2006, ἡμέρα Δευτέρα, εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Εὐαγγελισμοῦ, ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. κ. Χρυσόστομου, Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, συμπαραστατομένου καί πλαισιουμένου ὑπὸ τοῦ Πανοσιολογιώτατου Ἀρχιμανδρίτου π. Εὐθυμίου Ἐπιφανίου καί τοῦ Αἰδεσιμωτάτου π. Νικολάου. Οἱ Πατέρες καί Μοναχοὶ τῆς Ἱ. Μονῆς ἔφαλον τὰ διατεταγμένα τῆς ἐξοδίου τελετῆς, εἰς τὴν ὁποίαν προσήλθε πλῆθος πιστῶν Ὁρθοδόξων καί Πνευματικῶν τέκνων τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Καλλίστου.

Τὸν ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης καί Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς κ. Χρυσόστομος, ἀναφερθεὶς εἰς τὴν θεοφιλεστάτην ζωὴν τοῦ κοιμηθέντος, ὡς Μοναχοῦ καί ὡς Ἱερομονάχου, εἰς τὴν προσφορὰν του διὰ τὸν Ἱερόν Ἀγῶνα τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας, καί εἰς τὴν σθεναρὰν του στάσιν κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἐπάρατα Σχίσματα, τῆς Νεοεικονομαχίας τὸ 1995, καί τῆς Ἐκκλησιομαχίας, Θεοχριστομαχίας καί Τριαδομαχίας, τὸ 2002.

Μετά τὸν «τελευταῖον ἀσπασμόν» Κλῆρος, Μοναχοὶ καί Λαϊκοὶ συνώδευσαν τὴν σορὸν τοῦ π. Καλλίστου εἰς τὴν τελευταίαν ἐπὶ γῆς κατοικίαν, μέ τὴν βεβαιότητα τῆς ἀληθοῦς πίστεως ὅτι Κύριος ὁ ἐν Τριάδι Θεὸς ἡμῶν κατατάξῃ τὸν Λειτουργόν Αὐτοῦ ἐν κόλποις Ἀβραάμ καί ἐν σκηναῖς Δικαίων, εἰς τὴν **Θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν**, πρὸς εὐφροσύνην αἰώνιον.

Ἡ ταφή του ἐγένετο εἰς τὸ Κοιμητήριον τῆς Ἱ. Μονῆς Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Ἀθηκίων Κορινθίας.

Τοῦ Ἀειμνήστου Ἀρχιμανδρίτου πατρός Καλλίστου, εἴη ἡ μνήμη Αἰωνία.

νος, τὸ θέρος τοῦ 2005 μετέβη εἰς τὴν Ἱ. Μ. Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς Ἀθήκια Κορινθίας. Ἐκεῖ διῆγε τὸν ὑπόλοιπον βίον του ὑπηρετούμενος εἰς τὰς ἀνάγκας του ὑπὸ τῶν πατέρων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ὡς γηραιότερος εἰς τὴν ἡλικίαν καί ἐμπειρότερος εἰς τὰ πνευματικά, ἐνουθέτη καί συνεβούλευε πνευματικῶς τοὺς πατέρας, καταθέτων τὴν πολυχρόνιον καί πολύτιμον ἐμπειρίαν του διὰ τὴν πνευματικὴν οἰκοδομὴν των, διατηρῶν διαύγειαν πνεύματος καί νηφαλιότητα ἕως τοῦ τέλους τῆς ζωῆς του.

Κατὰ τὰς Ἱερᾶς Ἀκολουθίας καί Θείας Λειτουργίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἐκκλησιάζετο ὅσον ἡ ὑγεία του τὸ ἐπέτρεπεν, **συνέφαλεν** μέ πνευματικὴν ἀνάτασιν, ἀπήγγειλε τὸ «Πιστεύω» καί ἄλλας προσευχάς, καί γενικῶς, παρὰ τὸ γῆρας του καί τὴν καταπονημένην ὑγείαν του, εἶχε ἐναργῆ παρουσίαν κατ' αὐτάς.

Φιλακόλουθος ὢν, δέν κατέλιπε νά ἐκτελῇ μέ ἀκριβείαν, κατὰ τὴν Μοναστηριακὴν Τυπικὴν Διατάξιν τὴν ὁποίαν εἶχε διδαχθῆ καί ἀγαπήσει, τὰ καθημερινὰ πνευματικά του καθήκοντα καί τὰς Ἱερᾶς Ἀκολουθίας, βοηθούμενος πάντα καί στηριζόμενος ὑπὸ τῶν πατέρων, εἰς τοὺς ὁποίους κατέλιπε ὡς Πνευματικὴν Διαθήκην συμβουλᾶς περὶ διακρίσεως, προσευχῆς, φιλακολουθίας, ἀεναίου

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Τὴν 17/30.4.2006 ἡμέραν Κυριακὴν ἐγένετο ὁ γάμος τοῦ Γεωργίου Π. Τουρλῆ ἐκ Νεμέας Κορινθίας μετὰ τῆς Βασιλικῆς Παλαιολόγου ἐκ Κοκκωνίου Κορινθίας. Τό μυστήριον ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσ/νίκης κ.κ. Χρυσοστόμου εἰς τὸν ἱερόν Ναόν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Κιάτου Κορινθίας. Παράνυμφοι παρέστησαν ὁ Γεώργιος Δ. Τουρλῆς καὶ ἡ Μαρία Δ. Τουρλῆ.

Ἡ Δ/σις τοῦ Κ.Ε.Ο. εὐχεται εἰς τοὺς νεόνυμφους ὅπως ὁ Δοτῆρ τῶν ἀγαθῶν ἐπιδαφιλεύει εἰς τὰς ψυχὰς των ἀγάπην, ὑπομονὴν καὶ ὅλα τὰ ἀγαθὰ πρὸς οἰκοδομὴν τῆς νέας των οἰκογενείας, ὥστε νὰ καταστῇ αὐτὴ κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον «Κατ' οἶκον Ἐκκλησία».

ΕΚΔΗΜΙΑ ΕΙΣ ΚΥΡΙΟΝ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΟΝΤΟΚΩΣΤΑΣ (1944 - 2006)

Ἀπεβίωσεν τὴν 29/3/2006 (11/4/2006 Ν.Η.), εἰς ἡλικίαν 62 ἐτῶν, ὁ ἐν Χριστῷ ἀδελφός Παναγιώτης Κοντοκώστας, ἐκ Δομοκοῦ Φθιώτιδος, αὐτοκινητιστής.

Ὁ ἐκλιπὼν ἦτο εὐσυνειδητος οἰκογενειάρχης καὶ λίαν ἀγαπητός εἰς Ὀρθοδόξους καὶ μὴ. Προσέφερε ἀκούραστα τὴν ἐργασίαν καὶ φροντίδα του ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος εἰς Δομοκόν, καὶ ἔγινε γνωστός εἰς πολλοὺς ἀνά τὴν Ἑλλάδα Χριστιανούς, οἱ ὅποιοι ἐτίμων τὴν κατ' ἔτος πανηγυρίαν τοῦ Ναοῦ τὴν Δευτέραν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδριτοῦ π. Εὐθυμίου εἰς Ἀθήνας καὶ ἡ ταφή ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἰδίου εἰς τὴν παρὰ τὴν Λαμίαν Ἱεράν Μονὴν τῆς Ἁγίας Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς τὴν 30/3/2006.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Κ.Ε.Ο.» εὐχεται νὰ ἀναπαύσῃ ὁ Κύριος τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ νὰ χαρίζῃ εἰς τὴν σύζυγον τοῦ ἐκλιπόντος Μαρίαν καὶ εἰς τὰ δύο αὐτοῦ τέκνα πᾶσαν τὴν ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως καὶ αἰωνίου ζωῆς παρηγορίαν.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Η ΕΚ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΕΝΣΩΜΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ
ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ
ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τό χειροκέντητον Επιγονάτιον
αυτό είναι τοῦ Ἀειμνήστου καί
Ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου τῶν
Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλ-
λάδος, κυροῦ ΜΑΤΘΑΙΟΥ τοῦ
Α' (1861 - 1950).

(Ἐπιλοτεχνήθη περί τό 1940).

Ἡ εἰκὼν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ εἰς
τό Ἐπιγονάτιον αὐτό τοῦ Ἁγίου Πατρὸς, ὡς
δογματικὸς Ὁρθόδοξος καί Σύμφωνος μετὰ
τοῦ Ἁγίου καί Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, εἶναι μία
ἐπὶ πλέον Μαρτυρία κατὰ τὸν Αἰρετικὸν
Νεοεικονομάχον, οἱ ὅποιοι δὲν πιστεύουν εἰς
τὴν ἐκ τοῦ Τάφου Ἐνσωμῶν Ἀνάστασιν τοῦ
Χριστοῦ, ἀρνοῦνται τὴν εἰκονογράφειν
αὐτῆς ὡς αἰρετικὴν καί ἀντιευαγγελικὴν,
τὴν ὑβρίζουν χλευαστικῶς, δὲν τὴν προσ-
κυνοῦν καὶ τὴν καταστρέφουν.

Δημοσιεύεται ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 56 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ὁσίας κοιμήσεως
τοῦ Ἁγίου Πατρὸς (14-5-1950 ἕως 14-5-2006).